

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Stop tunelům, z. s.**, IČO 22879552
sídlem Na Valech 813/3, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10 - Vršovice

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

I) EUROFORM spol. s r. o., IČO 45241716
sídlem tř. Kosmonautů 1221/2a, 779 00 Olomouc
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Lichnovským
sídlem 28. října 3346/91, 702 00 Ostrava

II) Sdružení Zdravé Ústí, z. s., IČO 27031713
sídlem Ostrčilova 539/9, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023, č. j. MZP/2023/530/501,
sp. zn. ZN/MZP/2021/530/222,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 19. 5. 2023, č. j. MZP/2023/530/501, sp. zn. ZN/MZP/2021/530/222, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023, č. j. MZP/2023/530/501, sp. zn. ZN/MZP/2021/530/222, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení II) a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 7. 2022, č. j. KUUK/091575/2022/ZPZ, sp. zn. KUUK/005880/2020/ZD-739-nove III, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž správní orgán prvního stupně rozhodl o žádosti osoby zúčastněné na řízení I) o povolení výjimky ze zákazů podle § 50 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) při provádění stavby „Průmyslová zóna Přestanov - Chabařovice EUROFORM“ v katastrálním území Chabařovice tak, že podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny povolil výjimku ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje ve výroku prvostupňového rozhodnutí jednotlivě vyjmenovaných zvláště chráněných druhů v rozsahu konkrétně specifikovaných zákazů při provádění uvedené stavby z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu sociálního a ekonomického charakteru ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, a zároveň stanovil rozsah a podmínky povolení (celkem sedm) a způsob kontroly těchto podmínek.
2. Žalobce současně navrhl, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě uplatnil žalobce následující žalobní body.
4. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na to, že tímto rozhodnutím byla povolena výjimka pouze pro dobu provádění stavby průmyslové zóny, a nikoliv pro dobu jejího následného užívání (provozu). Žalobce proto v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil v této souvislosti celkem tři dílčí námitky, s nimiž se podle něj žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal.
5. Za prvé žalobce v odvolání odkázal na své podání ze dne 23. 2. 2022, v němž popsal, proč považuje za problematické, aby byla vydána výjimka jen pro dobu provádění stavby a namítl, že se prvostupňové rozhodnutí vůbec nevypořádalo s jeho zde uvedenou argumentací, že má-li být výjimka udělena pouze pro provádění stavby, nelze při posuzování žádosti o její udělení vycházet z osobou zúčastněnou na řízení I) tvrzených ekonomických a sociálních přínosů stavby, jichž má být dosaženo až po jejím zprovoznění. Správní orgán prvního stupně však přesto tato tvrzení do svého rozhodnutí bez dalšího přejal a předpokládané přínosy související s provozem zohledňoval při posuzování veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto žalobcovou odvolací námitkou nezabýval a zohlednil předpokládané přínosy související s provozem stejně jako správní orgán prvního stupně. Žalobce proto na této své námitce i nadále trvá, přičemž v podrobnostech odkázal na své podání ze dne 23. 2. 2022, kde ji detailně rozvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

6. Za druhé žalobce namítal, že v pořadí třetí podmínka, na niž je povolení výjimky v prvostupňovém rozhodnutí vázáno, je nezákonná, protože má být plněna až v době provozu průmyslové zóny. Výjimka je však udělována pouze na dobu výstavby. Plnění této podmínky je proto nevymahatelné. Jedná se přitom o podmínku zásadního významu, jež ukládá povinnost realizovat zmírňující a kompenzační opatření. K této odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedená podmínka neznamená, že by udělená výjimka musela platit po celou dobu existence, resp. užívání průmyslové zóny. Cílem této podmínky je zajistit, aby stanovená náhradní a kompenzační opatření byla nejen realizována ale i udržována. Žalobce je toho názoru, že způsob, jakým žalovaný tuto jeho námitku vypořádal, nerozptýlil žalobcovu pochybnost ohledně vymahatelnosti této podmínky a je i nadále přesvědčen, že je její plnění nevymahatelné.
7. Za třetí žalobce uvedl, že osoba zúčastněná na řízení I) původně žádala o udělení výjimky na dobu výstavby i provozu průmyslové zóny, přičemž vyjádřil pochybnost, zda rozsah své žádosti následně zúžila, či tak svévolně učinil správní orgán prvního stupně. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí k této odvolací námitce vůbec nevyjádřil.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že ve svém podání ze dne 23. 2. 2022 poukazoval na to, že dle vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 14. 1. 2022 byl její původní stavební záměr dodatečně modifikován s ohledem na plánovanou výstavbu vysokorychlostní trati (dále také jen „VRT“), což podle žalobceva názoru vyvolalo nejistotu ohledně účinnosti opatření, která měla být realizována za účelem kompenzace negativních vlivů záměru na jednotlivé dotčené zvláště chráněné druhy. Správní orgán prvního stupně podle žalobce tuto jeho námitku vypořádal nepřezkoumatelnou argumentací, která nebyla založena na podkladech obsažených ve spisech, což žalobce následně uplatnil jako námitku v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to společně s námitkou, že přílohu prvostupňového rozhodnutí tvoří výřez projektové dokumentace ze srpna 2014, jenž modifikace původního stavebního záměru neobsahuje. Žalovaný se k této odvolací námitce vyjádřil v tom smyslu, že se týká dopadů zatím pouze plánované VRT, jejíž vliv v současné době nelze předjímat. Žalovaný tak podle žalobce nesprávně pochopil podstatu této jeho námitky, neboť ta se netýkala možného budoucího ovlivnění kompenzačních opatření plánovanou VRT, ale způsobu, jakým se s touto námitkou vypořádal správní orgán prvního stupně.
9. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uváděl, že se v něm správní orgán prvního stupně nevypořádal s konkrétními námitkami, které žalobce v podání ze dne 23. 2. 2022 uplatnil vůči hodnocení vlivů stavby na některé dotčené zvláště chráněné druhy. Jednalo se o poukaz žalobce na skutečnost, že některé z nich jsou uvedeny v červených seznamech ohrožených druhů, na vnitřní rozpornost biologického hodnocení vlivů stavby, a to v otázce vlivu přemostění Habartického potoka na tyto druhy a na v něm obsaženou nesprávnou úvahu o možném budoucím osídlení plánovaného „zavodněného“ poldru obojživelníky, neboť součástí projektu stavby je pouze záměr realizace poldru suchého. Žalovaný se s touto odvolací námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze konstatováním, že hodnocení vlivů bylo vypracováno autorizovanou osobou a že žalobcovy námitky nebyly nijak podloženy. Žalobce je přesvědčen, že takový způsob vypořádání je nedostatečný.
10. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na jeho vady spočívající v nepřezkoumatelnosti závěrů správního orgánu prvního stupně při posuzování otázky existence důvodů pro povolení výjimky podle § 56

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jakož i na skutečnost, že správní orgán prvního stupně pominul žalobcovy námitky, které vznesl k této otázce ve svých vyjádřeních, a že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval tím, zda lze osobou zúčastněnou na řízení I) tvrzené důvody sociálního a ekonomického charakteru považovat za naléhavé důvody převažujícího veřejného zájmu ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, na jejichž základě by bylo možno výjimku povolit. Ani žalovaný se však dle žalobce těmito námitkami v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem nezabýval. Vypořádal je pouze v obecné rovině, přičemž současně uvedl, že oprávnění, povinnosti a odbornost obou správních orgánů se týkají sféry životního prostředí, nikoli komplexního odborného ekonomického posuzování, a proto mohly tvrzený veřejný zájem „posoudit pouze z hlediska racionálního v rámci správní úvahy“. Způsob, jakým správní orgány v řízení posoudily závažnost tvrzeného veřejného zájmu a jeho naléhavost, proto nelze podle žalobce považovat za řádný. Správní orgány rovněž nevzaly v úvahu námitky, které k této otázce v průběhu řízení žalobce uplatnil, a odpovídajícím způsobem je nevypořádaly.

11. V rámci pátého žalobního bodu žalobce uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí brojil proti závěru správního orgánu prvního stupně, že převaha veřejného zájmu tvrzeného osobou zúčastněnou na řízení I) je odůvodněna tím, že průmyslová zóna má mít na zvláště chráněné druhy nízký vliv. Stejným způsobem se s otázkou převahy veřejného zájmu vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, ač žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce tento postup napadal. Podle názoru žalobce tak žalovaný přehlédl podstatu této jeho námitky, která spočívá v tom, že otázku převahy toho jiného veřejného zájmu nad veřejným zájmem na ochranu přírody lze přesvědčivě posoudit jen v případě, že je řádně posouzena váha obou těchto veřejných zájmů. To je podle žalobce podstatné, neboť jak již uvedl ve svém odvolání, sociální a ekonomický zájem na realizaci záměru lze hodnotit jen jako velmi slabý, a jako takový nepřeváží ani nad slabým zájmem na ochraně zvláště chráněných druhů.
12. V souvislosti s touto námitkou žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, v němž se tento soud vyjadřoval ke způsobu posuzování a vážení jednotlivých vzájemně si konkurujících veřejných zájmů v řízení o žádosti o udělení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, na své dřívější odvolání ze dne 28. 2. 2021, v němž se k závěrům vyplývajícím z uvedeného rozsudku obsáhle vyjadřoval, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174, který se týkal předcházejících rozhodnutí správních orgánů vydaných v této věci, v němž rovněž zdejší soud poukazoval na povinnosti, které správním orgánům vyplývají z názoru vysloveného ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu.
13. V rámci šestého žalobního bodu žalobce uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítl, že správní orgán prvního stupně v něm nesprávně posoudil otázku neexistence jiného uspokojivého řešení ve smyslu § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jeho posouzení je nedostatečně zdůvodněno a správní orgán prvního stupně se nevypořádal se žalobcovými námitkami, které k této otázce vznesl. Správní orgán prvního stupně při posuzování této otázky sice vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, v ní vyslovené závěry se ovšem týkaly dopravních staveb, nikoliv záměrů srovnatelných se záměrem osoby zúčastněné na řízení I). Významná odlišnost podle žalobce totiž spočívá v tom, že na rozdíl od tohoto druhu staveb, v jejichž případě lze jen stěží uvažovat o jiném

způsobu zlepšení dopravního spojení určitých míst než provedením určité trasy příslušné komunikace, je možno tvrzených přínosů v posuzovaném případě dosáhnout i zcela jinými uspokojivými způsoby než realizací stavby průmyslové zóny. Na tyto okolnosti přitom žalobce v odvolání upozorňoval.

14. Žalobce také v odvolání předešel důvody, proč považuje za systematicky nesprávné hledat pevnou vazbu mezi variantami stavby hodnocenými v rámci posuzování vlivů na životní prostředí a možnostmi jiného uspokojivého řešení při povolování výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů. Ani žalovaný však v napadeném rozhodnutí tento přístup nezměnil, a to přesto, že žalobce v řízení opakovaně poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně nesprávně zvažuje, zda existuje jiné šetrnější řešení, které by umožnilo realizovat záměr osoby zúčastněné na řízení I), místo toho, aby se zabýval tím, zda existuje takové řešení, které by uspokojilo tvrzený veřejný zájem i zcela jiným způsobem. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný totiž zastává názor, že žalobcův výklad nemá oporou ani v zákoně o ochraně přírody a krajiny ani v judikatuře správních soudů.
15. Žalobce je však přesvědčen, že tomu tak není. Jeho názor vychází jak z metodických dokumentů vydaných Evropskou komisí [Metodický dokument k přísné ochraně živočišných druhů v zájmu Společenství podle směrnice o stanovištích 92/43/EC (dále jen „metodický dokument ke směrnici o stanovištích“) a Pokyny k přísné ochraně živočišných druhů v zájmu Společenství podle směrnice o stanovištích (dále jen „pokyny k přísné ochraně živočišných druhů podle směrnice o stanovištích“)], judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) [rozsudek ze dne 10. 10. 2019, *Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry proti Risto Mustonen a další*, sp. zn. C-674/17] i správních soudů (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2016, č. j. 7 A 141/2011-55) a podporuje jej i vlastní metodika žalovaného [Metodický pokyn sekce ochrany přírody a krajiny Ministerstva životního prostředí ke sjednocení postupu orgánů ochrany přírody při stanovení odchýlného postupu dle § 5b odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, při prevenci závažných škod na rybářství působených kormoránem velkým (*Phalacrocorax carbo sinensis*) a za účelem ochrany volně žijících živočichů v souvislosti s predací tímto druhem (dále jen „metodický pokyn sekce ochrany přírody a krajiny“)], z nichž v žalobě na podporu své argumentace obsáhle citoval. Žalobce rovněž připomněl, že v případě zvláště chráněných druhů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, je nutno požadavky vyplývající ze zákona o ochraně přírody a krajiny vykládat v souladu se směrnicí Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“).
16. V rámci sedmého žalobního bodu žalobce uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukázal na to, že ve spise existují doklady o občasné hnízdění tří zvláště chráněných ptačích druhů v lokalitě, která má být stavbou průmyslové zóny dotčena, a vyjádřil přesvědčení, že stavba může být realizována jen v případě, že výjimka bude zahrnovat i tyto tři ptačí druhy. Při své argumentaci žalobce vycházel ze závěrů vyslovených v rozsudku Soudního dvora *LSL Tapiola*, sp. zn. C-674/17, a v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2019, č. j. 15 A 60/2017-67, z nichž lze podle jeho názoru dovodit, že povinnost získat povolení podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je založena již pouhou eventualitou zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu. Proto žalobce v odvolání namítal, že správní orgán prvního stupně měl v tomto ohledu osobu zúčastněnou na řízení I) poučit, a pokud by svou žádost odpovídajícím způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

nerozšířila, měl ji zamítnout proto, že povolit výjimku pro neúplný výčet dotčených druhů nelze. Žalovaný se k této námitce v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Pouze konstatoval, že pokud určitý zvláště chráněný druh není aktuálně v dané lokalitě přítomen, je jeho ohrožení nulové. Nezabýval se však otázkou pravděpodobnosti nepravidelného výskytu oněch zvláště chráněných druhů v této lokalitě ani vhodností lokality pro jejich občasné hnízdění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

17. V úvodu svého vyjádření žalovaný konstatoval, že žalobce v podané žalobě opakuje všechny námitky a připomínky, které již uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V další části svého vyjádření žalovaný jednotlivé žalobní námitky postupně rekapituloval a připojil k nim svůj komentář.
18. K první námitce uplatněné v rámci prvního žalobního bodu žalovaný uvedl, že žádost osoby zúčastněné na řízení I) hodnotil v rozsahu, ve kterém byla uplatněna, tedy s ohledem na zásahy, k nimž by mělo docházet během výstavby průmyslové zóny, protože nemohl předjímat budoucí stav věci. Nicméně při posuzování převahy veřejného zájmu hodnotil správní orgán prvního stupně i žalovaný předložený záměr jako celek, a to ve všech vzájemných souvislostech.
19. K druhé námitce uplatněné v rámci prvního žalobního bodu žalovaný uvedl, že jak sám žalobce v podané žalobě uvádí, touto jeho námitkou se v napadeném rozhodnutí zabýval. Skutečnost, že způsob jejího vypořádání žalovaným nerozptýlil žalobcovy pochybnosti ohledně nevymahatelnosti třetí podmínky, na níž je povolení výjimky v prvostupňovém rozhodnutí vázáno, může žalovaný jen stěží ovlivnit. Takové pochybnosti může žalobce mít či vyjadřovat vždy.
20. K třetí námitce uplatněné v rámci prvního žalobního bodu žalovaný uvedl, že v průběhu řízení docházelo s ohledem na jeho vývoj k doplňování podkladů pro vydání rozhodnutí, a to v souvislosti s předcházejícími rozhodnutími ve věci. S tím byli všichni účastníci řízení řádně seznámeni. Poslední rozhodnutí, které bylo ve věci vydáno, tudíž logicky navazuje na předchozí rozhodnutí a správní orgán prvního stupně nerozhodoval o změněném předmětu řízení svévolně, nýbrž v souladu s právními předpisy.
21. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že správní orgány mohly jen stěží v řízení ve větším rozsahu posuzovat možné ovlivnění kompenzačních ploch a opatření trasou VRT, neboť v té době ještě její umístění nebylo potvrzeno, byť možnosti změn její trasy jsou již malé. Pokud by k umístění VRT v lokalitě došlo, může se jednat o významný faktor svědčící pro realizaci záměru osoby zúčastněné na řízení I), neboť umístěním VRT by došlo k uzavření lokality za čtyř stran a k devalvací oblasti. Jedinou průchozí částí by v takovém případě zůstala niva Habartického potoka, které se záměr osoby zúčastněné na řízení I) nedotýká, a naopak má ve spojitosti s ním dojít k jejímu oživení.
22. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že ačkoliv biologické hodnocení pravděpodobně obsahuje faktickou chybu týkající se úvahy o možném osídlení plánovaného suchého poldru obojživelníky, neboť součástí projektu stavby průmyslové zóny je skutečně pouze poldr suchý, nepovažuje tuto chybu za zásadní. Co se týče neúplnosti hodnocení vlivů stavby na některé dotčené zvláště chráněné druhy, ty podle žalovaného ani v odvolání žalobce nijak nekonkretizoval, ačkoliv k tomu byl v řízení dostatečný časový prostor a nic nebránilo tomu, aby byla případně zpracována aktualizace příslušných podkladů. Žalobce závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

biologického hodnocení žádným způsobem nevyvrátil, z jeho strany se jednalo o pouhé spekulace. Správní orgán prvního stupně i žalovaný se ve svých rozhodnutích také dopadem záměru osoby zúčastněné na řízení I) odpovídajícím způsobem zabývali a není pravdou, že by argumentaci žalobce vypořádali jen pouhým odkazem na odbornost zpracovatele hodnocení.

23. K čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že k závěru o naléhavosti důvodů sociálního a ekonomického charakteru ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny dospěl na základě podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení I), jejichž správnost, kterou se žalobci nepodařilo zpochybnit, ověřil. V napadeném rozhodnutí pak při posuzování této otázky mimo jiné pouze uvedl, že tyto podklady hodnotil jako věcně a místně příslušný orgán na úseku ochrany přírody a krajiny ve vztahu k předmětu řízení, neboť provádět hodnocení nad tento rámec mu nepřísluší a nebylo by to v souladu se zásadou hospodárnosti řízení.
24. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se žalobcem odkazovanou judikaturou. Žalobce nadto v řízení nepředložil žádné důkazy, které by zpochybnil obsah podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení I). Sám žalovaný neshledal žádné důvody bránící tomu, aby z nich vycházel.
25. K šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se této námitce on i správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích rozsáhle věnovali. Při posuzování s ní souvisejících otázek postupovali v souladu s právními předpisy, judikaturou a žalovaný neopomněl zohlednit i příslušné metodiky. Je-li žalobce přesvědčen, že právní předpisy byly aplikovány nesprávně, jedná se pouze o jeho názor.
26. K sedmému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobce si účelově vybírá a interpretuje určité formulace, které následně prezentuje jako stanovisko správního orgánu prvního stupně či žalovaného. Současně přitom blíže nekonkretizuje, které jeho námitky nebyly dostatečně vypořádány. Žalobce také často namítá nedostatečné vypořádání určité své námitky v případech, kdy jen nesouhlasí s názorem správního orgánu prvního stupně či žalovaného. Žalovaný je rovněž toho názoru, že není přípustné, aby žalobce namítal, že nebyly vypořádány jeho námitky, které uplatnil v předcházejících fázích řízení. Dále žalovaný uvedl, že řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je řízením návrhovým. Podanou žádostí je správní orgán do jisté míry vázán a jeho poučovací povinnost zejména v takovém případě nemůže být bezbřehá. V každém případě, pokud by mohly být záměrem osoby zúčastněné na řízení I) dotčeny i další zvláště chráněné druhy, stihá ji povinnost respektovat zvláštní podmínky jejich ochrany stanové v § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. To ovšem nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Otázkou pravděpodobnosti výskytu jiných zvláště chráněných druhů se zabývalo odborné hodnocení, z něhož žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházeli, protože jiný podklad nebyl ze strany žádného z účastníků řízení předložen. Smyslem zákona o ochraně přírody a krajiny nadto není znemožnit jakýkoliv rozvoj území, ale zajistit, aby k jeho rozvoji docházelo způsobem, který nebude krajinu a přírodu poškozovat nad míru stanovenou právními předpisy.
27. V závěru svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

28. Také osoba zúčastněná na řízení v rámci vyjádření postupně zrekapitulovala jednotlivé žalobní námitky a připojila k nim své stanovisko.
29. K námitkám uplatněným v rámci prvního žalobního bodu osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že co se týče názoru žalobce, že v případě udělování výjimky jen pro dobu provádění stavby průmyslové zóny nelze vycházet z přínosů, které jsou spojeny s jejím provozováním, ten považuje osoba zúčastněná na řízení I) za nesprávný. Nelze přitom však odhlédnout od skutečnosti, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí neopomněl mezi přínosy spojené s jejím záměrem zohlednit také předpokládanou výši investice, která dosahuje částky 3,1 mld. Kč. Jedná se přitom o přínos mající souvislost toliko s prováděním stavby. Osoba zúčastněná na řízení I) taktéž připomněla, jaké odborné podklady týkající se vlivů průmyslové zóny na zvláště chráněné druhy správním orgánům předložila a jaká opatření mají být na základě zjištěných rizik, která mohou být spojena s provozem průmyslové zóny, přijata, aby byla tato rizika eliminována. Za tohoto stavu věci nelze dospět k závěru, že bude skutečně nezbytné povolit výjimku i pro dobu provozu průmyslové zóny. V takovém případě nelze nutnost povolení výjimky i pro dobu provozu podle osoby zúčastněné na řízení I) odůvodnit jen tím, že povolení výjimky pro dobu výstavby bylo podmíněno realizací náhradních kompenzačních opatření, která mají být udržována i v době po její realizaci. To jejím účelem není a pro takovou činnost jí ani není zapotřebí. Dále osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že rozsah své původní žádosti o povolení výjimky pouze na dobu provádění stavby zúžila svým podáním ze dne 6. 11. 2020, což lze ověřit ve správním spise. Takový úkon přitom podle jejího názoru nevyžaduje, aby se jím žalovaný zabýval v rámci vypořádání námitek účastníků řízení. I kdyby tomu tak bylo a žalovaný tak učinil měl, nejednalo by se o vadu, jež by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
30. K druhému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že z důvodu plánovaného umístění trasy VRT v blízkosti průmyslové zóny muselo na základě stanovisek dotčených orgánů státní správy dojít jen k drobné úpravě původního projektu, o čemž správní orgán prvního stupně informovala. Vzhledem k tomu, že řízení o povolení výjimky předchází řízení o umístění stavby, nemusí mít ještě v tomto řízení projektová dokumentace finální podobu. V navazujících řízeních může totiž dojít k jejím změnám v důsledku požadavků dotčených orgánů státní správy a dalších subjektů, což ostatně již v právě projednávaném případě nastalo. Osoba zúčastněná na řízení I) je však toho názoru, že tyto následné změny projektu nemohou mít vliv na platnost napadeného rozhodnutí. Plánované umístění trasy VRT v lokalitě zmiňovala osoba zúčastněná na řízení z jiného důvodu, než se domnívá žalobce. Bude-li se zde VRT v budoucnu skutečně nacházet, dojde k devalvaci lokality, neboť se bude jednat o oblast uzavřenou ze čtyř stran. Jedinou průchozí částí v takovém případě zůstane niva Habartického potoka, která však není záměrem osoby zúčastněné na řízení I) dotčena. Naopak má dojít k jejímu oživení. Co se týče žalobcových námitek, které v souvislosti s dotčením lokality trasou VRT uplatnil v podání ze dne 23. 3. 2022, správní orgán prvního stupně se v prvostupňovém rozhodnutí touto žalobcovou námitkou zabýval, jednotlivé změny v něm popsal a k jejich důsledkům se vyjádřil. Rovněž žalovaný se k příslušné odvolací námitce v napadeném rozhodnutí vyjádřil, a to tak, že konstatoval, že není možno v současné době spekulovat nad budoucími dopady plánované VRT, jež bude předmětem samostatných projednání.
31. K třetímu žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že správní orgán prvního stupně hodnotil ve svém rozhodnutí dopad povolení výjimky na jednotlivé zvláště chráněné

druhy na několika místech. Rovněž žalovaný se jím v napadeném rozhodnutí zabýval. Oba správní orgány při hodnocení dopadů povolení výjimky vycházely z podkladů zpracovaných autorizovanou osobou, jejichž závěry žalobce nevyvrátil, vznesl proti nim pouze spekulativní námitky. Se žalobcovými námitkami se oba správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně vypořádaly. Není pravdou, že by tak učinily pouze odkazem na odbornost zpracovatele podkladů.

32. Ke čtvrtému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že žalobce často označuje za nedostatečné vypořádání svých námitek to, co je ve skutečnosti nesouhlasem s názorem správního orgánu prvního stupně a žalovaného. Osoba zúčastněná na řízení I) také zastává názor, že není přípustné, aby žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly dostatečně s těmi jeho námitkami, které uplatnil v předcházejících fázích řízení. V podání ze dne 23. 2. 2022, jehož prostřednictvím žalobce uplatnil námitky vztahující se k aktuální fázi řízení, pak nejsou vznesené námitky strukturovány a jasně formulovány. Žalobce jimi povětšinou bez relevantní argumentace či podkladů vyjadřuje svou nejistotu nebo nesouhlas, případě se jedná o spekulace. Osoba zúčastněná na řízení I) přitom v řízení doložila, že existuje naléhavý veřejný zájem na realizaci průmyslové zóny, vyčíslila její očekávané přínosy a předložila podklady, z nichž tyto přínosy vyplývají. Správní orgán prvního stupně se s nimi, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ztotožnil. Žalovaný jeho závěr v napadeném rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že stejně jako žalovaný hodnotí veřejný zájem na základě racionální správní úvahy vycházející z posouzení přínosů, včetně výše investice a dalších opakovaných plnění, výše nezaměstnanosti v kraji, nesporného přínosu náhradních a kompenzačních opatření, a na druhé straně s porovnáním intenzity negativního vlivu záměru. Není proto pravdou, že by se otázkou existence naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu správní orgány nezabývaly. Rovněž není pravdou, že by se nezabývaly souvisejícími žalobcovými námitkami.
33. Ve vztahu k pátému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení I) poukázala na to, že již ve svém vyjádření ze dne 14. 1. 2022 uváděla, že veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny je neměnný. Je vyjádřen tím, že konkrétní druh byl zařazen do kategorie zvláště chráněného druhu. Pojem „jiný veřejný zájem převažující nad zájmem ochrany přírody“ je proto nutno vykládat tak, že představuje formulaci požadavku na porovnání míry, v jaké jiný veřejný zájem zasahuje do zákonem chráněného zájmu na ochranu jednotlivého zvláště chráněného druhu. Osoba zúčastněná na řízení I) přitom v řízení doložila prostřednictvím biologického hodnocení vlivů průmyslové zóny zpracovaného autorizovanou osobou, že maximální míra negativních vlivů u žádného z dotčených zvláště chráněných druhů nepřesahuje hodnotu (-1), což představuje omezený/mírný/nevýznamný negativní vliv. Z biologického hodnocení také vyplývá, že pokud nebudou realizována navržená náhradní a kompenzační opatření, dojde ke snížení populace některých zvláště chráněných druhů, které jsou v dané lokalitě přítomny, a že tato opatření mohou vytvořit podmínky i pro další druhy, jejichž samovolný návrat do této lokality je díky přirozeným změnám přírodních podmínek vyloučen. Biologické hodnocení hodnotí i vliv průmyslové zóny na ekosystémy, včetně vlivu na nivu Habartického potoka, zemědělskou půdu a násep vlečky. V případě zemědělské půdy se jedná o botanicky nepůvodní a druhově chudý ekosystém, taktéž v případě náspu vlečky. V případě nivy Habartického potoka je minimalizace dopadu zajištěna postupy v rámci projektu náhradních a kompenzačních opatření.
34. K šestému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že správní orgán prvního stupně i žalovaný se otázkou neexistence jiného uspokojivého řešení ve svých rozhodnutích

zabývali, přičemž žádná jiná reálně uskutečnitelná varianta jimi nebyla identifikována. Tato skutečnost vyplynula i ze závěrů studie, kterou si nechala osoba zúčastněná na řízení vypracovat za účelem posouzení alternativních lokalit, v nichž by mohla být průmyslová zóna umístěna. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení I) přitom není podstatné, že judikatura, z jejichž závěrů při posuzování této otázky vycházel žalovaný, se týká jiného druhu staveb.

35. K sedmému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že také touto otázkou se oba správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly. Druhy, na něž žalobce poukazuje, se podle jejího přesvědčení v té části lokality, v níž by měla probíhat vlastní výstavba, nevyskytují. Z biologického hodnocení přitom vyplývá, že pokud by se vyskytovaly v jiné její části, nebylo by třeba v takovém případě pro provádění stavby výjimku ze zákazu škodlivých zásahů povolovat. Pokud by přece jen došlo k změně výskytu zvláště chráněných druhů, bylo by povinností osoby zúčastněné na řízení I) si výjimku zajistit i pro tyto druhy.
36. V závěru svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že žalobce především nesouhlasí se stavebním záměrem osoby zúčastněné na řízení jako takovým. Způsob, kterým žalobce odmítá názory odborníků, kteří dokládají, že výjimku je možné udělit, pak nahrává úvaze, zda žalobce žalobou skutečně sleduje zájmy ochrany přírody, nebo spíše žalobu využívá k vlastnímu zájmu, kterým by mohla být snaha o zablokování výstavby průmyslové zóny. Pokud by soud došel k závěru, že žalobce zahájením soudního řízení skutečně sleduje vlastní zájmy, měl by žalobu zamítnout, protože předmětem tohoto řízení má být zajištění ochrany přírody a krajiny, nikoliv soukromoprávní spor. Soud by měl v neposlední řadě také zohlednit existenci veřejného zájmu, kterým je nejen značná finanční investice do území, vznik nových pracovních míst a další benefity, ale především celkový značný rozvoj daného území, které je dlouhodobě zanedbáno.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení II)

37. Osoba zúčastněná na řízení II) ve svém vyjádření stručně zrekapitulovala výsledky řízení před správními orgány a dodala, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo podle jejího názoru vydáno v rozporu se zákonem. Podaná žaloba má proto její plnou podporu.

Posouzení věci soudem

38. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný soudu do dvou dnů od doručení výzvy nesdělili svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
39. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Veškeré listiny potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci [včetně odvolání žalobce ze dne 28. 2. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 2. 2019, č. j. KUUK/23107/2019/ZPZ/ZD-739-NOVE-III, sp. zn. 3349/ZPZ/2014, jehož provedení jako důkazu navrhl žalobce v podané žalobě, vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 22. 9. 2022 k odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení II) proti napadenému rozhodnutí, napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí, Hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny ze dne 17. 9. 2020, zpracované Ing. Mgr. Michalem Pravcem a kol. (dále jen „biologické hodnocení“), Projekt náhradních a kompenzačních opatření ze srpna 2014, zpracovaný doc. Dr. Janem Farkačem, CSc. a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

RNDr. Jiřím Vávrou, CSc. (dále jen „projekt náhradních a kompenzačních opatření“), doplnění a rozšíření žádosti o udělení výjimek ze dne 6. 11. 2020 osoby zúčastněné na řízení I), Posouzení alternativních lokalit ze dne 29. 11. 2021, zpracované Colliers International (dále jen „posouzení alternativních lokalit“), které označila osoba zúčastněná na řízení I) jako důkazy ve svém vyjádření k žalobě, vyjádření žalobce ze dne 23. 2. 2022, prvostupňové rozhodnutí (včetně grafické přílohy - výkresové části dokumentace pro územní rozhodnutí 1:2000, zpracované Ing. Josefem Fraňkem – ZEFRA PROJEKT/atelier v srpnu 2014), odvolání žalobce ze dne 14. 8. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobou napadené rozhodnutí, navržených jako důkazy v jejich podáních shodně žalobcem i osobou zúčastněnou na řízení I)] jsou obsaženy ve správních spisech předložených soudu žalovaným, jimiž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

40. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
41. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
42. V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s třemi jeho odvolacími námitkami týkajícími se povolení výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů pouze pro dobu provádění stavby průmyslové zóny, ačkoliv z podkladů ve správním spise vyplývá, že průmyslová zóna bude mít negativní vliv na zvláště chráněné druhy i během provozu.
43. První z námitek, které žalobce v rámci prvního žalobního bodu označil za nedostatečně vypořádané, je obsažena na str. 1 a 2 žalobcova odvolání ze dne 14. 8. 2022. Žalobce zde mimo jiné argumentoval v tom smyslu, že negativní vliv průmyslové zóny na zvláště chráněné živočichy není omezen pouze na období její realizace, ale bude přetrvávat i v období provozu, na což upozorňoval již ve svém podání ze dne 23. 2. 2022, v němž také rozvedl, v čem spatřuje problematičnost postupu správního orgánu prvního stupně, spočívající ve vydání výjimky jen pro fázi výstavby. Ve vazbě na uvedené citoval žalobce část odůvodnění na str. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí, v níž se správní orgán prvního stupně touto žalobcovou námitkou zabýval, shledal ji nedůvodnou a vnitřně rozpornou. V návaznosti na citované závěry správního orgánu prvního stupně pak žalobce namítal, že ze způsobu, jakým se správní orgán prvního stupně k jeho argumentaci uvedené v podání ze dne 23. 2. 2022 vyjádřil, je zřejmé, že si ji ne zcela správně vyložil a opomněl se vypořádat s tím, že žalobce prostřednictvím této námítky rozporoval, že není možné brát v úvahu ekonomické a sociální přínosy průmyslové zóny, které jsou spojeny s jejím provozem, má-li být výjimka udělena pouze pro období výstavby. Správní orgán prvního stupně však

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

přesto v prvostupňovém rozhodnutí z těchto přínosů vycházel, aniž by na žalobcovu námitku reagoval.

44. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně se otázkou sociálních a ekonomických přínosů průmyslové zóny nezabýval jen v té části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 13 a 14), na kterou poukazoval žalobce ve svém odvolání, ale především na str. 12 svého rozhodnutí. Zde konstatoval, že jej žalovaný při posledním projednání věci – tedy v rozhodnutí ze dne 26. 8. 2021, č. j. MZP/2021/530/574, sp. zn. ZN/MZP/2021/530/222, jímž zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 2. 2021, č. j. KUUK/021956/2021/ZPZ – mimo jiné zavázal, aby v novém projednání provedl další dokazování zaměřené na konkretizaci a kvantifikaci veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny a svůj závěr řádně odůvodnil. Na téže straně prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně dále uvedl, jaké podklady v souvislosti s tímto požadavkem následně předložila osoba zúčastněná na řízení I) a co z nich podle ní plyne, včetně toho, že veřejný ekonomický přínos průmyslové zóny lze podle osoby zúčastněné na řízení I) vyjádřit investicí ve výši 3,1 mld. Kč a ročními odvody na sociální a zdravotní pojištění a zálohami na daň z příjmu ve výši 200 259 960 Kč, příspěvkem k rozvoji veřejné infrastruktury a vznikem 1 016 nových pracovních míst. Poté správní orgán prvního stupně pokračoval v rekapitulaci dalších tvrzení prezentovaných osobou zúčastněnou na řízení I) včetně toho, že veřejnému zájmu na realizaci průmyslové zóny přispívá i plánované umístění VRT, jež povede k neprodyšnému oddělení příslušné lokality od volné krajiny. Vznikne tak v podstatě bezcenné území s výjimkou nejcenější části nivy Habartického potoka, která zde bude zachována. Jelikož je s umístěním průmyslové zóny v lokalitě spojeno i provedení kompenzačních opatření, může tak zóna jejich prostřednictvím přispět k oživení tohoto území. Následně správní orgán prvního stupně uzavřel, že s uvedenými argumenty osoby zúčastněné na řízení I) ohledně existence naléhavých důvodů veřejného zájmu sociálního a ekonomického charakteru pro realizaci průmyslové zóny souhlasí a považuje tím požadavek žalovaného na jeho konkretizaci a kvantifikaci za naplněný.
45. Z právě uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně prostřednictvím souhlasné poznámky převzal za svou argumentaci osoby zúčastněné na řízení I) týkající se přínosů průmyslové zóny, což je samozřejmě přípustné (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 16 A 62/2020, bod 25). Tím ovšem správní orgán prvního stupně mezi přínosy, jež mají přímou souvislost s průmyslovou zónou, zahrnul také investici ve výši 3,1 mld. Kč vynaloženou na její zřízení, její příspěvek k rozvoji veřejné infrastruktury a provedení kompenzačních opatření. Tyto přínosy souvisí nepochybně právě s fází výstavby průmyslové zóny, nikoliv s fází jejího provozu.
46. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí žalobcovou námitkou ohledně pochybení správního orgánu prvního stupně při hodnocení sociálních a ekonomických přínosů průmyslové zóny a při vypořádání související žalobcovy odvolací argumentace zabýval na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Zde se v podstatě ztotožnil se způsobem, jakým se s touto otázkou vypořádal správní orgán prvního stupně na str. 12 prvostupňového rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že ani žalovaný se žalobcovou námitkou, že při posuzování žádosti o udělení výjimky pro dobu výstavby průmyslové zóny nelze vycházet z přínosů, kterých může být dosaženo až během jejího provozu, zabývat neopomněl.
47. Uvedeným postupem také oba správní orgány implicitně vypořádaly žalobcovu námitku, že pro udělení výjimky pro výstavbu nelze vycházet z přínosů, které mohou vzniknout až po

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

zprovoznění průmyslové zóny. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je totiž jasné, že jen z těchto přínosů nevycházely. Žalovaný tím také implicitně vypořádal žalobcovu odvolací námitku, týkající se domnělého pochybení správního orgánu prvního stupně, jež mělo spočívat v tom, že správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí nereagoval na příslušnou část jeho argumentace, kterou žalobce uplatnil ve svém podání ze dne 23. 2. 2022. Jestliže se žalovaný ztotožnil se způsobem, jakým se s otázkou přínosů vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán prvního stupně a tyto závěry, které správní orgán prvního stupně opřel i o přínosy mající spojitost právně s fází výstavby průmyslové zóny, v napadeném rozhodnutí přezval, fakticky vyvrátil žalobcovu tvrzení, že se správní orgán prvního stupně jeho argumentací nezabýval. Žalovaný totiž mohl převzít pouze existující závěry správního orgánu prvního stupně.

48. Takový způsob vypořádání námitek účastníka řízení je přitom přípustný. Správní orgány nemusí vypořádávat každou dílčí námitku, pokud z jejich celkové argumentace alespoň implicitně vyplývá, jaké k ní zaujaly stanovisko (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41, bod 22, a ze dne 21. 5. 2024, č. j. 8 As 55/2024-162, bod 58).
49. Soud proto neshledal první z námitek, kterou žalobce učinil součástí prvního žalobního bodu, důvodnou.
50. Druhá z námitek, které žalobce v rámci prvního žalobního bodu označil za nedostatečně vypořádané, je obsažena na str. 2 a 3 žalobcovu odvolání. Zde žalobce uváděl, že z dosud shromážděných podkladů vyplývá, že k vlivu na zvláště chráněné druhy bude docházet i ve fázi provozu průmyslové zóny. Z tohoto důvodu také projekt náhradních a kompenzačních opatření obsahuje opatření, která mají být realizována právě z důvodu provozu, a dokonce obsahuje i návrh konkrétních podmínek, za nichž má provoz probíhat. Je proto podle žalobce nesprávné, pokud správní orgán prvního stupně vychází v prvostupňovém rozhodnutí z toho, že udělení výjimky pro provoz průmyslové zóny není potřeba. Příímým důsledkem tohoto přístupu je nezákonnost třetí podmínky, na níž bylo udělení výjimky pro dobu výstavby průmyslové zóny vázáno, protože jejím prostřednictvím byla osobě zúčastněné na řízení I) stanovena povinnost realizovat zmírňující a kompenzační opatření a pečovat o plochy náhradních biotopů po celou dobu užívání průmyslové zóny, tedy i v době, kdy již výjimka udělená pro fázi výstavby průmyslové zóny nebude platná. To podle názoru žalobce znamená, že plnění této podmínky je nevymahatelné, a není tudíž zaručeno, že stanovená náhradní a kompenzační opatření budou řádně prováděna i během provozu průmyslové zóny.
51. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je výslovně uvedeno, že výjimka se povoluje na dobu provádění stavby. Dále je mimo jiné ve výroku uvedeno, že povolení výjimky je vázáno na podmínky, a v podmínce č. 3 je uvedeno: *„Žadatel provede zmírňující a kompenzační opatření podle projektu zpracovaného Janem Farkačem a Jiřím Vávrou v srpnu 2014, který byl přiložen k žádosti a jehož ověřený stejnopis označený úředním razítkem a podpisem oprávněné úřední osoby je uložen ve spisu vedeném ve věci. Zmírňující a kompenzační opatření budou po celou dobu užívání stavby zahrnovat i péči o plochy vyčleněné tímto projektem na pozemcích č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XI v k. ú. Chabařovice pro náhradní biotopy dotčených druhů.“*
52. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto žalobcovou námitkou zabýval na str. 11 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný stručně konstatoval, že: *„podmínka č. 3 rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

neznamená, že platnost výjimky musí být stanovena po celou dobu existence, resp. užívání projektu. Cílem této podmínky je zajištění, že náhradní a kompenzační opatření budou jak realizována, tak i udržována.“

53. Soud s tímto souhlasí. Plnění této podmínky rozhodně nemusí být vázáno na udělení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nejen pro období výstavby průmyslové zóny ale i pro období jejího provozu. Povinnosti provést v této podmínce stanovená zmírňující a kompenzační opatření a udržovat je po celou dobu provozování průmyslové zóny uložené touto podmínkou tak může osoba zúčastněná na řízení I) plnit zcela nepochybně také po celou dobu provozu průmyslové zóny bez ohledu na to, že jí byla udělena příslušná výjimka jen pro období výstavby.
54. Nic z uvedeného ovšem žalobce nečinil sporným. Žalobce prostřednictvím své argumentace zpochybňoval, že plnění povinností stanovených osobě zúčastněné na řízení I), k němuž byla prvostupňovým rozhodnutím zavázána jak po dobu výstavby, tak po dobu provozu průmyslové zóny, nebude vzhledem k tomu, že jí byla tímto rozhodnutím udělena výjimka pouze na dobu výstavby průmyslové zóny, vymahatelné.
55. Kromě již citovaného konstatování, které však podstatu dané námitky nevypořádalo, se k ní žalovaný nijak nevyjádřil. V napadeném rozhodnutí také absentuje jakákoliv úvaha žalovaného, na jejímž základě by bylo možno učinit závěr, proč žalovaný shledal žalobcovu námitku v její podstatě za nedůvodnou. Nic v tomto směru nelze dovodit ani z celkové argumentace obsažené v odůvodnění napadaného rozhodnutí. Soudu tudíž nezbyvá než uzavřít, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s touto žalobcovou odvolací námitkou ani implicitně nevypořádal.
56. Je samozřejmě pravdou, že – jak již soud uvedl výše – správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku účastníka řízení. Vadou nepřezkoumatelnosti zatíží své rozhodnutí jen tehdy, pokud zcela (tedy i implicitně) opomenou vypořádat podstatnou námitku účastníka řízení.
57. Soud je přesvědčen, že se nejedná o marginální námitku, jíž by se žalovaný vůbec nemusel zabývat. Třetí podmínka, na níž je udělení výjimky v prvostupňovém rozhodnutí vázáno, totiž uložila osobě zúčastněné na řízení I) povinnost provést zmírňující a kompenzační opatření podle projektu náhradních a kompenzačních opatření, který byl přiložen k žádosti, s tím, že zmírňující a kompenzační opatření budou po celou dobu užívání stavby zahrnovat i péči o plochy vyčleněné tímto projektem na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XI v k. ú. Chabařovice pro náhradní biotopy dotčených druhů.
58. Z projektu náhradních a kompenzačních opatření přitom vyplývá, že povinnosti, které byly osobě zúčastněné na řízení uloženy pod třetí podmínkou, spočívají v péči o plochu, na níž mají být zřízeny náhradní biotopy za zábor biotopů, k němuž má dojít v důsledku výstavby průmyslové zóny. Zajištění řádného plnění povinností stanovených ve třetí podmínce je proto absolutně nezbytnou podmínkou, aby zmírňující a kompenzační opatření v tomto projektu uvedená vůbec mohla plnit svou funkci. Celková výměra plochy náhradních biotopů činí asi 87 000 m². Péče o takovou plochu s sebou může jistě nést nemalé finanční náklady. Je proto evidentní, že otázka vymahatelnosti plnění povinností stanovených ve třetí podmínce má v rámci rozhodování o udělení výjimky značný význam.
59. Tím, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí opomněl vypořádat žalobcovu námitku nevymahatelnosti v pořadí třetí podmínky, na níž je povolení výjimky v prvostupňovém

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

rozhodnutí vázáno, tedy zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Druhá z námitek, kterou žalobce učinil součástí prvního žalobního bodu, je tedy důvodná.

60. Třetí z námitek, které žalobce v rámci prvního žalobního bodu označil za nedostatečně vypořádané, je obsažena na str. 4 žalobcovy odvolání. Zde žalobce mimo jiné uvedl, že pokud žadatel výslovně sám nezúžil v průběhu řízení svou žádost o udělení výjimky jen na dobu výstavby průmyslové zóny, učinil tak podle něj svévolně správní orgán prvního stupně, a to aniž svůj postup řádně odůvodnil.
61. Soud uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně o této námitce nezmínil. Reagoval na ni až ve vyjádření k žalobě, v němž se vyjádřil v tom smyslu, že správní orgán prvního stupně o změnách v předmětu řízení nerozhodl svévolně, jak tvrdí žalobce, ale v průběhu správního řízení legální cestou. Takové dodatečné doplnění odůvodnění rozhodnutí ve vyjádření k žalobě ovšem nemá z hlediska jeho soudního přezkumu žádnou relevanci. Účinná obrana žalovaného by mohla spočívat v tom, že by ve svém vyjádření k žalobě poukázal na ty části žalobou napadeného rozhodnutí, z nichž podle jeho názoru vyplývá, že se v nich zabýval právě tou námitkou, o níž žalobce tvrdí, že ji ve svém rozhodnutí pominul. Případně – pokud se s ní skutečně vědomě nevypořádal – by ve svém vyjádření vysvětlil, proč to nebylo na újmu na zákonnosti jeho rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 As 152/2015-61, bod 36).
62. Žalovaný se s odvolací námitkou týkající se okolností, za nichž došlo ke zúžení předmětu řízení pouze na udělení výjimky pro dobu výstavby průmyslové zóny, nevypořádal. Ovšem s ohledem na skutečnost, že z obsahu správního spisu vyplývá, že k zúžení návrhu došlo ze strany žadatele, nedosahuje tato vada řízení takové závažnosti, aby mohla mít vliv na zákonnost a rozhodnutí ve věci samé. Soud proto v této vadě neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
63. Žalobce se stal v souladu s § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny účastníkem řízení proto, že je spolkem, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny. Je tudíž nepochybně zájmem žalobce, aby v řízení podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo k udělování výjimek přistupováno restriktivně. Jen tak může žalobce dosahovat v maximální míře naplňování svého poslání chránit přírodu, neboť té může být dosaženo bezesporu jen prostřednictvím široké ochrany v rozsahu zákazů stanovených v § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. Každé povolení výjimky musí naopak již ze své podstaty tuto míru snížit. V žalobcově zájmu proto není a nemůže být, aby k udělování výjimek docházelo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2024, č. j. 5 As 292/2023-62, bod 53).
64. Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že to byla právě osoba zúčastněná na řízení I), která v podání ze dne 6. 11. 2020 (bod 5.4, str. 18) omezila svou žádost o udělení jen na dobu výstavby průmyslové zóny. Právě proto jí byla také byla výjimka podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny udělena jen na dobu výstavby průmyslové zóny.
65. Pro období provozu průmyslové zóny tedy osoba zúčastněná na řízení I) žádnou výjimkou nedisponuje. Pro veškeré zvláště chráněné druhy tak platí pro toto období i nadále plná ochrana v rozsahu zákazů stanovených v § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny bez jakýchkoliv výjimek. Pokud by tedy ke zúžení předmětu řízení nedošlo, žalobce by ve vztahu k období provozu průmyslové zóny nemohl dosáhnout s ohledem na své hlavní poslání lepšího výsledku, než jakého bylo v důsledku jeho zúžení fakticky dosaženo. Zúžení předmětu řízení se proto nijak nemohlo dotknout práv žalobce, jimiž v řízení disponoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

Už vůbec se proto nemohlo dotknout práv žalobce jen to, že se správní orgány k tomu, že došlo ke zúžení předmětu řízení, ve svých rozhodnutích nevyjádřily. To platí tím spíše, že k němu nedošlo bez jeho vědomí. Podání ze dne 6. 11. 2020, jímž osoba zúčastněná na řízení I) omezila svou žádost pouze na období výstavby, navíc žalovaný – jak o tom svědčí ve spise založený výtisk emailové komunikace – již dne 25. 11. 2020 na základě jeho žádosti zaslal žalobci na emailovou adresu <filipoval@centrum.cz> .

66. Za toho stavu nevypořádání takové námitky nemůže být důvodem, pro který by napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Šlo tedy dle soudu o určitou vadu řízení, ale tato vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
67. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho námitkou, že v důsledku modifikace záměru výstavby průmyslové zóny z důvodu plánované výstavby VRT vzniká nejistota ohledně navržených kompenzačních opatření, kterou uplatnil již v podání ze dne 23. 2. 2022 a následně i v odvolání.
68. Žalobce na str. 3 a 4 odvolání připomněl, že v podání ze dne 23. 2. 2022 poukazoval na to, že v podání ze dne 14. 1. 2022 osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že záměr výstavby průmyslové zóny byl dodatečně modifikován, což způsobuje nejistotu ohledně kompenzačních ploch a opatření. Dále žalobce konstatoval, že přílohou prvostupňového rozhodnutí je přesto výřez z celkového situačního výkresu z dokumentace pro územní řízení ze srpna 2014 a citoval část odůvodnění na str. 11 prvostupňového rozhodnutí, kde se správní orgán prvního stupně vyjadřoval k žalobcově připomínce ohledně změny záměru osoby zúčastněné na řízení I) plynoucí z jejího podání ze dne 14. 1. 2022 v tom smyslu, že změna trasy VRT nebude mít žádné dopady na stávající biotopy zvláště chráněných druhů živočichů ani na design a rozlohu navrhovaných kompenzačních opatření. K tomu žalobce dodal, že z dosud shromážděných podkladů nelze ohledně uvedeného tvrzení správního orgánu prvního stupně nic zjistit. Jedná se o tvrzení nepodložené a prvostupňové rozhodnutí není založeno na řádně zjištěném skutkovém stavu věci. Dále žalobce podotkl, že má obavu, že kvůli nadměrnému rušení budoucím železničním provozem mohou být přinejmenším náhradní biotopy za rušenou železniční vlečku v souvislosti s plánovanou železnicí odsouzeny k zániku či nefunkčnosti.
69. Tato odvolací námitka tak, jak ji žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, byla složena ze dvou relativně samostatných částí. V první části žalobce poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně shledal jeho argumentaci ohledně možného dotčení navrhovaných kompenzačních ploch a opatření změnami v projektové dokumentaci průmyslové zóny vyvolanými plánovanou trasou VRT nedůvodnou, aniž by pro takový závěr mohl nalézt oporu v podkladech, které dosud v řízení shromáždil. V druhé části pak žalobce vyjádřil obavu, že dojde ke ztrátě funkce nebo dokonce zániku náhradních biotopů za rušenou železniční vlečku v důsledku nadměrného rušení způsobeného budoucím provozem VRT.
70. Žalovaný se vypořádání této odvolací námitky věnoval na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde se stručně vyjádřil v tom smyslu, že nelze předjímat, zda mohou být náhradní biotopy v souvislosti s plánovanou VRT ovlivněny. Na podporu této své argumentace pak žalovaný citoval z bodu 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2020, č. j. 1 As 276/2020-96, v němž tento soud reprodukoval obdobný názor žalovaného, jenž byl součástí jeho vyjádření ke kasační stížnosti v jiné věci, a uzavřel, že současná žalobcová obava je

pouhou spekulací nesouvisející s předmětem posuzovaného záměru výstavby průmyslové zóny.

71. Žalovaný se tedy v té pasáži napadeného rozhodnutí, kde se zabýval vypořádáním této žalobcovy námitky, vyjádřil pouze k její druhé části. První částí se zde ani nikde jinde v napadeném rozhodnutí žalovaný nijak nezabýval. Ani z celkového kontextu napadeného rozhodnutí přitom není možné dovodit, že by ji žalovaný shledal nedůvodnou. S touto žalobcovou odvolací námitkou se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí v potřebném rozsahu odpovídajícím způsobem nevypořádal.
72. Také tuto námitku přitom soud nepovažuje za zcela okrajovou, kterou by mohl žalovaný opominout, aniž by to mělo vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V pořadí čtvrté podmínce, kterou je v prvostupňovém rozhodnutí podmíněno udělení výjimky, správní orgán prvního stupně ve vazbě na již výše zmiňovanou podmínku třetí totiž stanovil, že budou založeny náhradní biotopy v souladu s opatřeními OP1a, OP1b, OP2a, OP2b, OP2c a OP3 uvedenými v projektu náhradních a kompenzačních opatření.
73. Projekt náhradních a kompenzačních opatření byl zpracován v roce 2014 a jeho autoři – jak je v něm uvedeno na str. 10 – vycházeli při jeho zpracování z tehdy existující dokumentace pro územní rozhodnutí. Z přílohy č. 1 projektu náhradních a kompenzačních opatření nazvané „Koordinační situace záměru s vyznačením kompenzačních opatření“, na níž je zachycena koordinační situace stavby průmyslové zóny s vyznačením kompenzačních opatření, pak vyplývá, že polosuchý polder v blízkosti haly C se nachází na ploše taktéž označené C, na níž mají být realizována opatření OP2a, OP2c a OP3 podle projektu náhradních a kompenzačních opatření. Polder má být lokalizován v blízkosti nově budovaného náhradního biotopu dle opatření OP2a. Dále z přílohy č. 1 plyne, že příjezdová komunikace u haly D se má nacházet v těsném sousedství části plochy označené taktéž písmenem D, na níž má být dle projektu náhradních a kompenzačních opatření realizován náhradní biotop v podobě opatření OP2b.
74. Ve svém vyjádření ve věci ze dne 14. 1. 2022 osoba zúčastněná na řízení I) na str. 10 uvedla, že v souvislosti s plánovanou výstavbou VRT obdržela k dokumentaci pro územní rozhodnutí nesouhlasné stanovisko ze dne 9. 10. 2020, a tato dokumentace proto musela být přepracována. V přepracované dokumentaci – na což právě poukazoval žalobce ve svém podání ze dne 23. 2. 2022 – došlo dle uvedeného vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) k posunu navrhované komunikace u haly D a suchého poldru u haly C tak, aby již nedoházelo ke kolizi s trasou VRT. K takto upravené dokumentaci pro územní rozhodnutí již osoba zúčastněná na řízení I) měla obdržet stanovisko souhlasné.
75. O těchto změnách přitom autoři projektu náhradních a kompenzačních opatření nemohli mít žádnou informaci, protože k nim došlo až po 9. 10. 2020. Nemohli je proto brát při návrhu jednotlivých opatření v potaz. Soud v této souvislosti poznamenává, že si je vědom, že správní orgán prvního stupně na str. 13 a 16 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že dostatečná účinnost navržených kompenzačních opatření byla potvrzena znaleckým posudkem. Správní orgán prvního stupně se v prvostupňovém rozhodnutí odvolává na znalecký posudek vypracovaný Agenturou ochrany přírody a krajiny dne 21. 11. 2018 (dále jen „znalecký posudek AOPK“). Znalecký posudek AOPK byl tedy také vypracován před tím, než došlo k přepracování projektové dokumentace. Navíc se týkal výlučně posouzení přiměřenosti navržených opatření ve vztahu ke střevlíkovi zlatitému. Z právě uvedeného je zřejmé, že nelze vyloučit, že v důsledku osobou zúčastněnou na řízení I) uváděných změn

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

projektové dokumentace nemůže dojít k dotčení opatření OP2a, OP2b, OP2c a OP3 navržených projektem náhradních a kompenzačních opatření, jejichž realizací je podmíněno udělení výjimky.

76. Nelze tudíž ani bez dalšího uzavřít, že všechna navržená opatření budou v potřebném rozsahu i po provedených změnách projektové dokumentace plnit požadovanou funkci spočívající – jak vyplývá ze str. 16 projektu náhradních a kompenzačních opatření – v minimalizaci rušení zvláště chráněných druhů a zabránění jejich usmrcování v původním předpokládaném rozsahu. V daném případě se vzhledem k předmětu řízení jedná o zásadní otázku, která musí být při rozhodování o udělení výjimky důsledně posouzena na základě takových podkladů, v nichž jsou tyto změny zachyceny; jejich absence představuje významný nedostatek ve zjišťování skutkového stavu.
77. Námitka, kterou žalobce uplatnil pod druhým žalobním bodem, je tudíž rovněž důvodná.
78. V rámci třetího žalobního bodu žalobce namítal, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uváděl, že se v něm správní orgán prvního stupně nevypořádal s konkrétními námitkami, které žalobce v podání ze dne 23. 2. 2022 uplatnil vůči biologickému hodnocení.
79. Žalobce na str. 5 odvolání poukazoval na to, že v podání ze dne 23. 2. 2022 vznesl dvě konkrétní námitky ohledně obsahu biologického hodnocení. Tyto námitky se týkaly posouzení dopadu výstavby přemostění Habartického potoka na zvláště chráněné druhy a dále v hodnocení uváděné eventuality možného osídlení poldru, který má být v rámci stavby průmyslové zóny vybudován, kuňkou obecnou. S nimi se podle žalobce správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal. Dále žalobce v odvolání vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že na jeho argumentaci, že čím silněji je ohrožen konkrétní druh, tím silněji je třeba zohlednit i možný epizodický výskyt nepočetných jedinců tohoto druhu, kteří se stabilněji vyskytují v okolí připravované stavby, taktéž uvedenou v podání ze dne 23. 2. 2022, reagoval v prvostupňovém rozhodnutí pouze tak, že jí v obecné rovině přisvědčil, avšak zároveň uzavřel, že není způsobila vyvrátit, že má na tyto zvláště chráněné druhy nízký až nulový vliv. K tomu žalobce doplnil, že na stavbou dotčené ploše bylo v posledních letech zaznamenáno jednoroční osídlení kuňkou obecnou, která je druhem „podle červeného seznamu“ ohroženým, „podle vyhlášky“ silně ohroženým a „požívá evropské ochrany“. Z biologického hodnocení přitom podle žalobce vyplývá, že desítky jedinců tohoto druhu se vyskytují na sever a na jih od dotčené lokality, přičemž přirozenou spojnici mezi těmito místy je niva Habartického potoka, která může být ovlivněna ruchem z průmyslové zóny. Ve fázi výstavby a provozu průmyslové zóny by také mohlo docházet ke zranění či usmrcení jedinců kuňky obecné. Vliv průmyslové zóny na kuňku obecnou by proto měl být označen za alespoň nulový až mírný, nikoliv za nulový, jak je tomu v biologickém hodnocení. Podobná pochybnost podle žalobceva názoru může přicházet v úvahu i u dalších druhů zvláště chráněných živočichů.
80. Ve svém podání ze dne 23. 2. 2022, na něž v odvolání poukazoval, pak žalobce kromě toho, co následně zopakoval v odvolání, uvedl, že i když z biologického hodnocení plyne, že vliv záměru na některé druhy bude nulový, má žalobce za to, že je přesto u těchto druhů zapotřebí obezřetnosti, a to především u těch, které jsou silně či kriticky ohrožené. Některé z nich patří podle aktuálních červených seznamů ohrožených druhů – na něž žalobce odkázal – mezi téměř ohrožené, zranitelné a dokonce ohrožené. Konkrétně žalobce poukázal na blatnici skvrnitou, ještěrku živorodou, čolka obecného, střevlíka zlatitého, kuňku obecnou a skokana ostronosého. Žalobce taktéž vyjádřil pochybnost nad správností

tvrzení uvedeného v biologickém hodnocení, že průmyslová zóna může být pro zájem ochrany přírody přínosem, protože v budoucnu by mohla kuňka obecná osídlit poldr, který má být v souvislosti s její výstavbou zřízen, a vznikne možnost kolonizace tohoto poldru čolkem obecným. Podle projektu průmyslové zóny i projektu náhradních a kompenzačních opatření má být totiž vybudován pouze suchý poldr, který může být zavodněn jen po krátkou dobu.

81. Soud předesílá, že správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí zabýval žalobcovou argumentací, kterou se snažil zpochybnit závěry biologického hodnocení ohledně nulového vlivu průmyslové zóny na některé zvláště chráněné druhy, které se v lokalitě, kde se má nacházet průmyslová zóna, mohou vyskytnout jen výjimečně, na str. 14 prvostupňového rozhodnutí. V obecné rovině jí přisvědčil, avšak konstatoval, že žalobcovy argumenty nemohou vyvrátit závěr o nízkém až nulovém vlivu záměru na předmětné zvláště chráněné druhy, opírá-li se tento závěr o skutečnost, že předmětné druhy se v zájmovém území vyskytují zcela sporadicky, nahodile nebo je jejich aktuální výskyt dokonce nejistý. Dále uvedl, že příkladem takového druhu je právě kuňka obecná, jejíž stabilní výskyt a biotopovou vazbu na dotčené území dosavadní průzkumy nikdy nepotvrdily. Její výskyt byl zjištěn pouze jednorázově v roce 2018 v přechodně zavodněném příkopu při patě železniční vlečky.
82. Takové vypořádání považuje soud za dostatečné. Žalobce totiž ve své argumentaci s výjimkou kuňky obecné a drobné zmínky o čolkovi obecném neuvedl nic konkrétního a pouze poukazoval na to, že mezi tyto druhy patří i druhy, jež jsou uvedeny v červených seznamech ohrožených druhů. Omezil se tedy pouze na zcela obecné vyjádření svého názoru, že čím silněji je určitý druh ohrožen, tím větší ohled by měl být brán při hodnocení vlivu průmyslové zóny na tento druh i v případě, že se v dotčené lokalitě může vyskytovat jen velmi sporadicky. Pokud na takto obecný argument podpořený s výjimkou kuňky obecné pouze jmény určitých zvláště chráněných druhů reagoval správní orgán prvního stupně ve stejné míře obecnosti tak, že mu v obecné rovině přisvědčil, nelze tomuto přístupu nic vytknout. Správní orgán prvního stupně totiž nebyl oprávněn domýšlet, jaké další nedostatky by žalobce mohl ve spojitosti se svým odkazem na zvláště chráněné druhy zapsané v červených seznamech biologickému hodnocení vytýkat a na tyto jeho hypotetické argumenty v prvostupňovém rozhodnutí reagovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28). Ve větší míře podrobnosti pak správní orgán prvního stupně reagoval na konkrétnější žalobcovu argumentaci, která se týkala kuňky obecné. Z reakce správního orgánu prvního stupně je přitom zřejmé, z jakého důvodu žalobcovy pochyby ohledně správnosti závěru nulového vlivu průmyslové zóny na kuňku obecnou nepovažoval za oprávněné.
83. Žalovaný se pak související žalobcovou odvolací námitkou zabýval na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že biologické hodnocení vypracovala autorizovaná osoba, a proto z jeho závěrů správní orgán prvního stupně správně vycházel. Dále zde žalovaný v reakci na tu část žalobcovy argumentace, jíž zpochybňoval správnost závěru biologického hodnocení o nulovém vlivu průmyslové zóny přímo na kuňku obecnou, poukázal na to, že tento závěr vychází ze zjištění autorizované osoby, dle něhož byl výskyt tohoto zvláště chráněného druhu v lokalitě epizodicky zjištěn naposledy v roce 2018.
84. Tento postup žalovaného považuje soud za správný. Platí totiž, že odborné vyjádření zpracované autorizovanou osobou hodnotí správní orgán nikoli z hlediska „odbornosti“, tedy otázek skutkových, ale z hlediska jejich přesvědčivosti a logičnosti. Jeho hodnocení tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

nespočívá v přezkumu správnosti odpovědí na odborné otázky, jež jsou obsahem takového vyjádření. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že je biologické hodnocení úplné a jeho závěry jsou přesvědčivě odůvodněné, nic nebránilo tomu, aby z něj při svém rozhodování vycházely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 5 As 19/2021-45, body 31 a 32). Žalovaný se přitom při vypořádání žalobcovy námitky neomezil jen na poukaz, že biologické hodnocení vypracovala autorizovaná osoba. Žalovaný totiž v reakci na tu část žalobcovy argumentace, jíž zpochybňoval správnost závěru o nulovém vlivu průmyslové zóny přímo na kuňku obecnou, poukázal na to, že tento závěr vychází ze zjištění autorizované osoby, že výskyt tohoto zvláště chráněného druhu zde byl epizodicky zjištěn naposledy v roce 2018. Žalobce přitom ve své odvolací námitce uvedené zjištění žádným způsobem nezpochybňoval ani nepoukazoval na jiná odborná stanoviska, která by s ním byla v rozporu či vyvracela závěr, jenž zpracovatel biologického hodnocení na jeho podkladě učinil. Pouze vyjádřil se závěrem ohledně kuňky obecné vysloveným v biologickém hodnocení nesouhlas. Pokud takový ničím nepodložený nesouhlas nebyl způsobilý zpochybnit názor žalovaného na správnost hodnocení zpracovaného autorizovanou osobou, což také žalovaný při vypořádání žalobcovy odvolací námitky neopomněl uvést, nemá soud v tomto ohledu žalovanému co vytýkat.

85. Správní orgán prvního stupně se nicméně v prvostupňovém rozhodnutí nevyjádřil k těm částem žalobcovy námitky, v nichž poukazoval na rozporuplnost závěrů biologického hodnocení o nulovém vlivu průmyslové zóny vyplývajících z posouzení dopadu výstavby přemostění Habartického potoka, a v nichž vyjadřoval pochybnost o správnosti předpokladu týkajícího se možného osídlení poldru budovaného v rámci stavby průmyslové zóny. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí nereagoval na odvolací námitku, v níž žalobce poukazoval na to, že se správní orgán prvního stupně touto jeho argumentací opomněl zabývat.
86. Žalovaný tak zčásti učinil až ve vyjádření k žalobě, v němž k příslušné žalobní námitce mimo jiné uvedl, že úvahu o budoucím osídlení zavodněného poldru obojživelníky nepovažuje za zásadní pochybení zpracovatele biologického hodnocení, přestože v lokalitě je projektován pouze poldr suchý.
87. Biologické hodnocení obsahuje na str. 46, kde se vyjadřuje negativně k perspektivě kuňky obecné v lokalitě průmyslové zóny s odůvodněním, že pro kolonizaci tu nemá vhodné podmínky, stručnou poznámku, že kuňka obecná může v této lokalitě v budoucnu osídlit zavodněný poldr. Na str. 51 pak obsahuje obdobnou poznámku v části, kde je obsaženo negativní stanovisko k perspektivě osídlení lokality čolkem obecným s obdobným zdůvodněním, že se zde pro něj nenachází vhodný biotop. Tím ovšem nejsou nijak dotčeny výsledky průzkumů výskytu obou druhů v lokalitě provedených v letech 2018 a 2020 uvedené na str. 43, 45, 46 a 51, dle nichž byl výskyt kuňky obecné v lokalitě zjištěn epizodicky naposledy v roce 2018 a čolek obecný nebyl v lokalitě pozorován. Případná nesprávná úvaha autora biologického hodnocení o možném budoucím osídlení poldru, který má být v souvislosti s průmyslovou zónou teprve vybudován, těmito zvláště chráněnými druhy totiž nijak nemůže zvrátit výsledky předchozích pozorování. Jelikož právě z těchto výsledků také vychází závěr o nulovém vlivu průmyslové zóny na oba zvláště chráněné druhy, jenž je prezentován na str. 80 biologického hodnocení, nemůže taková nesprávná úvaha ani zpochybnit tento závěr hodnocení. Za situace, kdy se uvedené druhy v oblasti nevyskytují, nemůže mít nesprávná úvaha o možnosti osídlení suchého poldru těmito druhy žádný faktický vliv na závěry hodnocení. Žalobcova argumentace

zpochybňující správnost hodnocení právě s odvoláním na tuto nesprávnou úvahu proto dle přesvědčení soudu nepředstavuje natolik zásadní skutečnost, aby bylo možno napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné jen proto, že se jí žalovaný opomněl zabývat.

88. Co se týče posouzení dopadu výstavby přemostění Habartického potoka, žalobce ve svém podání ze dne 23. 2. 2022 poukázal na to, že na str. 77 biologického hodnocení je sice na jednu stranu uvedeno: „*Negativní vliv na obojživelníky a plazy náhodně migrující dotčeným územím se nepředpokládá. Habartický potok s nivou zůstane zachován a tím i migrační biokoridor, popřípadě dočasný biotop pro tyto druhy např. v terestrické fázi života,*“ na druhou stranu se zde však uvádí: „*Ke střetu by mohlo dojít pouze v místě výstavby přemostění Habartického potoka. Zde bude nezbytné stanovit environmentální podmínky výstavby a stavební řešení přemostění tak, aby byla zabezpečena migrační prostupnost mimo vodní tok.*“
89. Tato část biologického hodnocení skutečně působí poněkud rozporně. Biologické hodnocení zde totiž připouští, že by při výstavbě přemostění Habartického potoka mohlo v souvislosti s výstavbou průmyslové zóny dojít k negativnímu ovlivnění zvláště chráněných druhů. Také zde akcentuje nutnost stanovení podmínek, za nichž má výstavba přemostění probíhat. Zároveň však uvádí, že se negativní vliv na zvláště chráněné druhy nepředpokládá. Bylo by proto namístě, aby se správní orgány k této námitce ve svých rozhodnutích vyjádřily. Platí totiž, že pokud k samotnému zahájení řízení o výjimce podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny postačuje pouhá eventualita zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu, pak se musí správní orgány v tomto řízení řádně vypořádat s tím, jaká je pravděpodobnost, že tento zásah bude mít na přirozený vývoj zvláště chráněného druhu negativní účinek a s jakou mírou škodlivosti je v takovém případě spojen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 2 As 49/2013-111).
90. Soud však nepřehlédl, že správní orgán prvního stupně v rámci podmínek, za nichž prvostupňovým rozhodnutím povolil osobě zúčastněné na řízení I) výjimku podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, také osobě zúčastněné na řízení I) v pořadí druhou podmínkou uložil, aby byl přechod Habartického potoka proveden tak, aby ani přechodně nebyla snížena migrační propustnost biokoridoru, jehož je tento potok a jeho niva součástí, a zároveň aby stavební práce nebyly prováděny v době hnízdění ptáků a jarní migrace obojživelníků. Správní orgán prvního stupně tedy, ač to z odůvodnění jeho rozhodnutí nijak nevyplývá, ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve své podstatě přisvědčil argumentaci žalobce, zohlednil v biologickém hodnocení uvedená potenciální rizika spojená s provedením přemostění Habartického potoka a stanovil pro ně takové podmínky, aby byl jeho vliv na zvláště chráněné druhy minimalizován. V takovém případě by podle názoru soudu bylo zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu, že neodstranilo vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v nedostatečném vypořádání žalobcovy námitky, přehnaným formalismem, který by neměl žádný pozitivní dopad do žalobcových veřejných subjektivních práv. Žalobce by totiž stěží mohl dosáhnout více, než již prostřednictvím své argumentace fakticky dosáhl.
91. V rozsahu vymezeném třetím žalobním bodem tedy soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
92. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobce namítal, že správní orgány v řízení nedostatečně posoudily otázku naléhavosti a závažnosti veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny, správní orgán prvního stupně řádně a odpovídajícím způsobem nevypořádal jeho námitky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

kteřé v této souvislosti uplatnil ve svých předchozích vyjádřéních, a ani žalovaný tuto vadu v napadeném rozhodnutí nenapravil, ačkoliv na ni žalobce ve svém odvolání poukazoval.

93. Žalobce na str. 5 a 6 odvolání poukazoval na to, že ohledně otázky existence naléhavých důvodů veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny se správní orgán prvního stupně omezil pouze na stručnou rekapitulaci argumentů předložených v řízení osobou zúčastněnou na řízení I), aniž by se jimi sám zabýval. Podle žalobce se navíc správní orgán prvního stupně zcela opominul zabývat námitkami, které žalobce uplatnil ve vztahu k této otázce ve svých předchozích podáních. Konkrétně se mělo jednat o námitku, že osobou zúčastněnou na řízení I) tvrzené přínosy jsou spojeny s každým obdobným záměrem a je nutno vzít v úvahu i negativní vlivy záměru, o nichž jsou doklady ve správním spise, uplatněnou v podání ze dne 23. 2. 2022, o námitku týkající se relativní váhy tvrzených veřejných zájmů a nutnosti posuzovat veřejné strategické dokumenty uceleně, uplatněnou v podání ze dne 3. 1. 2021, a námitku nepřesvědčivosti argumentace souladem s územním plánem uplatněnou v podání ze dne 2. 2. 2020. Dále žalobce uvedl, že z § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny plyne, že důvody sociálního a ekonomického charakteru mohou být důvodem pro udělení výjimky jedině pokud se jedná o důvody naléhavé. Tento pojem je přitom podle žalobce nutno v souladu s významem, který, jak žalobce dovozuje z jazykového výkladu anglického znění čl. 16 odst. 1 písm. c) směrnice o stanovištích, je nutno chápat tak, že se jedná o důvody naprosto nezbytné či nevyhnutelné. Tím, zda lze tvrzené důvody veřejného zájmu považovat za naléhavé v tomto smyslu, se však prvostupňové rozhodnutí dle žalobce nezabývalo.
94. Jelikož žalobce ve čtvrtém žalobním bodě – na rozdíl od odvolání – ani náznakem nespécifikoval žádné z podání ani námitku, kterou měl správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí opomenout vypořádat, nepovažuje soud v tomto rozsahu žalobní bod za řádně uplatněný, a nebude se jím proto v tomto rozsahu dále zabývat. Řádný žalobním bodem totiž nemůže být taková část žaloby, která obsahuje pouze obecný odkaz na argumentaci či námitky, jež byly uplatněny v jiném řízení (v rámci vyjádření, odvolání apod.) [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011-68]. Takový odkaz lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za zcela specifických podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2023, č. j. 10 Ads 67/2022-25, body 11 až 13), které však v tomto případě splněny nebyly.
95. Co se týče zbývajících částí tohoto žalobního bodu je nepochybné, že správní orgán prvního stupně při posuzování otázky existence naléhavých důvodů veřejného zájmu postupoval tak, že si v podstatě přisvojil argumentaci osoby zúčastněné na řízení I). Učinil tak na str. 12 prvostupňového rozhodnutí, na což už ostatně soud v odůvodnění tohoto rozsudku také poukazoval. Soud ovšem stejně tak poukazoval na to, že se nejedná o nepřijatelný postup, který by měl *a priori* zatěžovat prvostupňové rozhodnutí jakoukoliv vadou.
96. Z této převzaté argumentace, kterou lze tedy považovat za argumentaci správního orgánu prvního stupně, je přitom patrné, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že důvody pro vznik průmyslové zóny jsou dány jejími konkrétními ekonomickými a sociálními přínosy v podobě investice ve výši 3,1 mld. Kč, ročních odvodů na sociální a zdravotní pojištění a zálohy na daň z příjmu ve výši 200 259 960 Kč, příspěvku k rozvoji veřejné infrastruktury a vzniku 1 016 nových pracovních míst (221 v administrativě a 795 ve výrobě) takového charakteru, který je jen v okrese Ústí nad Labem poptáván v míře, jež tento počet převyšuje. Veřejný zájem na dosažení těchto přínosů – tedy jinak řečeno, že tyto přínosy nejen odůvodňují vznik průmyslové zóny, ale že také představují

důvody veřejného zájmu – pak podle správního orgánu prvního stupně vyplývají z výčtu „veřejných koncepcí a politik“ obsažených v podání osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 6. 11. 2020. Konkrétně pak ze Strategie města Ústí nad Labem, Programu rozvoje Ústeckého kraje, Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje, Politiky územního rozvoje České republiky a Územního plánu sídelního útvaru města Chabařovice je také možno podle správního orgánu prvního stupně dovodit naléhavost tohoto veřejného zájmu. Veřejný zájem podle správního orgánu prvního stupně spočívá také v tom, že s umístěním průmyslové zóny je spojeno i provedení kompenzačních opatření. V blízkosti průmyslové zóny má být totiž situována trať VRT, čímž dojde k neprodyšnému oddělení příslušné lokality od volné krajiny, a vznikne tak v podstatě bezcenné území. Jedinou výjimkou bude nejcennější část nivy Habartického potoka, která zůstane zachována. Realizace kompenzačních opatření souvisejících se zřízením průmyslové zóny proto dokonce může přispět k oživení tohoto území.

97. Ohledně míry naléhavosti jím vymezených důvodů veřejného zájmu pak správní orgán prvního stupně odkázal na Strategii města Ústí nad Labem, Program rozvoje Ústeckého kraje, Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje, Politiku územního rozvoje České republiky a Územní plán sídelního útvaru města Chabařovice, které dle něj vesměs konstatují zhoršenou ekonomicko-sociální situaci tohoto strukturálně oslabeného regionu a vesměs více či méně zdůrazňují podporu nových investic spojených s průmyslovou výstavbou spojenou s nárůstem zaměstnanosti. K tomu dodal, že míra nezaměstnanosti v Ústeckém kraji v srpnu 2021 dosáhla dle Českého statistického úřadu 5,32 % a v meziregionálním srovnání patří k největším v České republice. Z analýzy „Euroform, s.r.o. Trh práce 2021“ ze dne 1. 10. 2021 zpracované Grafton Recruitment s.r.o. (dále jen „analýza trhu práce“), o níž osoba zúčastněná na řízení I) doplnila podklady, které již v řízení dříve předložila, přitom vyplývá, že asi 67 % nových pracovních příležitostí, jež by vznikly po vybudování průmyslové zóny, by cílilo na skupinu uchazečů o zaměstnání, která tvoří největší část nepracujících evidovaných ve statistikách Českého statistického úřadu. Právě v tom podle správního orgánu prvního stupně spočívá odpověď na otázku, jaká je intenzita jím vymezených důvodů veřejného zájmu.
98. Z právě uvedeného je podle přesvědčení soudu zřejmé, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zjiitelné, na základě jakých úvah dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že jsou v dané věci ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny dány důvody pro zřízení průmyslové zóny, v čem konkrétně tyto důvody spočívají, že tyto důvody představují důvody veřejného zájmu, v čem je konkrétně tento veřejný zájem spatřován, i to že se jedná o důvody naléhavé a v čem konkrétně jejich naléhavost spočívá. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je také zjiitelné, že míru naléhavosti těchto důvodů veřejného zájmu posoudil správní orgán prvního stupně jako intenzivní. V tomto ohledu proto soud na rozdíl od žalobce nepovažuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Úvahy správního orgánu považuje soud za dostatečně odůvodněné.
99. Žalovaný se vypořádání odvolací námitky, v níž žalobce brojil proti způsobu, jakým správní orgán prvního stupně přistoupil k posouzení otázky naléhavosti a závažnosti veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny a vypořádání souvisejících žalobcových námitek, věnoval na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí.
100. Zde nejprve uvedl, že je „je toho názoru, že správní orgán prvního stupně dostatečně určitě popsal východiska, která zvažoval, přičemž tato východiska čerpal z podkladů rozhodnutí, které uvádí a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

závěrem vyslovil s nimi souhlas. Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o povolení výjimky leží důkazní břemeno na žadateli, a ten musí předložit podklady prokazující splnění podmínek pro její udělení (rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 As 30/2012). Z podkladů následně správní orgán vychází, tyto studuje a v případě, kdy se ztotožní se závěry podkladů, lze na tyto odkázat.“

101. Je tedy zřejmé, že žalovaný aproboval postup správního orgán prvního stupně, který si při posuzování otázky existence naléhavých důvodů veřejného zájmu přisvojil argumentaci osoby zúčastněné na řízení I). Tím žalovaný zároveň vypořádal tu část žalobcovy odvolací námitky, v níž proti tomuto postupu brojil a spatřoval v něm vadu zatěžující prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť je z jeho reakce zřejmé, že ji neshledal důvodnou. K tomu soud podotýká, že se již opakovaně vyjádřil v odůvodnění tohoto rozsudku v tom smyslu, že ani z jeho pohledu tento postup není na závadu.
102. Dále žalovaný zopakoval obsah argumentace převzaté správním orgánem prvního stupně a dodal k němu, že „*musí uvést, že jak jemu, tak správnímu orgánu prvního stupně, jsou uložena oprávnění, povinnosti a odbornost týkající se sféry životního prostředí, nikoli komplexní odborné ekonomické posuzování. Proto je možno veřejný zájem z důvodů sociálního a ekonomického charakteru posoudit pouze z hlediska racionálního v rámci správní úvahy, kdy jak správní orgán prvního stupně, tak i odvolací orgán, vychází z uváděných částek a dalších přínosů a vzhledem k uvedenému považuje výši uvedené investice a další plnění, která v případě odvodů budou opakovaná, za veřejný zájem, a tento veřejný zájem je dle jejich názoru naléhavý – tedy důležitý, nejedná se o zanedbatelnou investici. Tento naléhavý veřejný zájem vyplývá také z toho, jak uvádí i správní orgán prvního stupně, že náhradní a kompenzační opatření mohou, dle odborného názoru zpracovatele biologického hodnocení, přispět k oživení území, avšak jejich vybudování je podmíněno právě realizací záměru.*“
103. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí postupoval stejným způsobem jako správní orgán prvního stupně a taktéž si přisvojil se souhlasnou poznámkou argumentaci osoby zúčastněné na řízení I). To není vadou, pro kterou by nemělo rozhodnutí žalovaného obstát v soudním přezkumu (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2022, sp. zn. 16 A 62/2020, bod 26). Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložil, proč považuje jím zjištěné důvody sociálního a ekonomického charakteru za naléhavé důvody veřejného zájmu ve smyslu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, považuje soud i napadené rozhodnutí v tomto ohledu za přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Soud se tedy neztotožňuje se žalobcem, že by se správní orgány posuzování této otázky nevěnovaly ve svých rozhodnutí dostatečným způsobem.
104. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k té části žalobcovy odvolací námitky, v níž s odkazem na svoji interpretaci anglického znění čl. 16 odst. 1 písm. c) směrnice o stanovištích vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že v § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny uvedený pojem „*naléhavé důvody sociálního a ekonomického charakteru*“ nevykládal tak, že se jedná o důvody naprosto nezbytné či nevyhnutelné. Tedy jinak řečeno, že pro udělení této výjimky nepostačí, pokud bude zjištěna existence naléhavých důvodů sociálního a ekonomického charakteru, ale musí se jednat o důvody, jejichž míra naléhavosti je mnohem vyšší než obvyklá.
105. Ze str. 11 a 12 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně při posuzování otázky, zda jsou naplněny veškeré požadavky pro udělení výjimky

podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174.

106. Tímto rozsudkem bylo zrušeno jedno z předchozích rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1607/530/15, 67020/ENV/15, a výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 6. 2015, č. j. 90122/ZPZ/2015/ZD-739. V bodě 40 rozsudku ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174, zdejší soud připomněl, že by správní orgány při posuzování žádosti o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody měly respektovat algoritmus, který je popsán v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251, bodech 35 a 36:

„Dikce § 56 totiž stanovuje celkem čtyři podmínky, na jejichž základě lze výjimku z ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů udělit. V posuzované věci tedy je třeba posoudit 1) existenci jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, zde důvodů sociálního a ekonomického charakteru, 2) převahu takto určeného jiného veřejného zájmu nad zájmem na ochranu přírody, 3) neexistenci jiného uspokojivého řešení, a konečně, že 4) provozované činnosti neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu ohroženého druhu z hlediska jeho ochrany.

Smyslem § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, který je transpozicí čl. 16 směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, je dosažení vyšší úrovně ochrany a přísnějších kritérií pro budoucí zásahy do biotopů zvláště chráněných rostlin a živočichů (§ 48 až § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny), než je tomu u obecné druhové ochrany (§ 5 téhož zákona). Žadatel o výjimku podle § 56 bude úspěšný, jen pokud splní každou z tam uvedených podmínek.“

107. Z právě uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud při definování tohoto algoritmu v podstatě nijak nerozlišoval mezi ochranou zvláště chráněných druhů podle věty první a věty druhé § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny – tedy ochranou zvláště chráněných druhů chráněných vnitrostátní úpravou a druhů chráněných právem Evropské unie. V řízení o udělení výjimky podle § 56 odst. 1 tohoto zákona by tedy správní orgány měly v každém případě postupovat i v souladu s čl. 16 odst. 1 směrnice o stanovištích a v prvním kroku algoritmu zkoumat existenci jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu. Na druhou stranu se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nijak nevyjádřil v tom smyslu, že by podmínkou toho, aby žadatel mohl uspět v prvním kroku algoritmu, bylo, že v tomto kroku identifikované převažující důvody veřejného zájmu jsou důvody, jejichž míra naléhavosti je vyšší než běžná. K tomu soud dodává, že ani v recentní judikatuře správních soudů nelze vysledovat takový posun ve výkladu uvedeného pojmu v tom směru, jaký zastává žalobce.
108. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný proto neměli žádný důvod, aby v průběhu dalšího řízení přistoupili k takovému striktnímu výkladu § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož se domáhal žalobce, a ani k jeho následné aplikaci v rámci prvního kroku uvedeného algoritmu. K tomu totiž právním názorem zdejšího soudu vysloveným v rozsudku ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174, nebyli zavázáni a zde vyslovený názor dosud nebyl překonán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-36).
109. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně v řízení dospěl k závěru, že v případě průmyslové zóny jsou dány naléhavé důvody převažujícího veřejného zájmu, aniž by se ještě zabýval tím, zda se jedná o důvody ze zvýšenou než běžnou mírou naléhavosti, nelze jeho postupu nic

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

vytknout. Pokud žalobce v odvolání namítal, že takto postupovat neměl, v podstatě zpochybňoval postup správního orgánu prvního stupně, jenž měl svůj původ v samotné podstatě kasačního principu ovládajícího řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), od něhož se nemohl odchýlit ani on ani žalovaný. Žalobcův nesouhlas s tímto postupem na tom nemohl nic změnit ani kdyby na něj žalovaný neopomněl reagovat. Pokud se tedy žalovaný touto částí žalobcovy námítky nezabýval, nepovažuje to soud za tak závažné pochybení, aby bylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

110. V rozsahu vymezeném čtvrtým žalobním bodem tedy soud opět neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
111. V rámci pátého žalobního bodu žalobce namítal, že správní orgány v řízení přesvědčivě neposoudily váhy vzájemně kolidujících veřejných zájmů na zřízení průmyslové zóny, pokud vycházely pouze z toho, že průmyslová zóna má mít na zvláště chráněné druhy nízký vliv.
112. Žalobce v tomto žalobním bodu odkázal na argumentaci, kterou uplatnil ve svém odvolání ze dne 28. 2. 2019, jímž brojil proti předcházejícímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v této věci ze dne 13. 2. 2019, č. j. KUUK/23107/2019/ZPZ/ZD-739-NOVE-III. Ve zmíněném odvolání žalobce s odkazem na metodický dokument ke směrnici o stanovištích namítal, že se správní orgán prvního stupně nezabýval – s výjimkou střevlíka zlatitého – vážením zájmu na ochraně přírody ve vztahu k jednotlivým zvláště chráněným druhům, a za tím účelem by si měl pořídit analýzu, která poskytne správnímu orgánu prvního stupně jistotu, že průmyslová zóna neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu jednotlivých druhů z hlediska jejich ochrany. Následně žalobce citoval závěr vyslovený v bodě 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, dle něhož *„správní orgány musí při své činnosti vždy vycházet z nejnovějších odborně relevantních trendů a přitom musí stále zkoumat, zda je jejich dosavadní praxe v souladu s aktuálním stavem vědeckého poznání v daném oboru, a pokud nikoli, jsou povinny ji novým vědeckým poznatkům přizpůsobit.“* V návaznosti na to žalobce stejně jako v podané žalobě připomněl, že zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174, vyslovil závěr, že při posuzování žádosti o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny by měly správní orgány postupovat podle algoritmu, který je popsán v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251. Žalobce rovněž poukázal na závěry, které vyslovil Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 16. 2. 2012, *Marie-Noëlle Solvay a další proti Région wallonne*, sp. zn. C-182/10, které jsou podle něho plně přenositelné i na řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení I).
113. Soud musí především konstatovat, že způsob, jakým správní orgán prvního stupně přistoupil k hodnocení vlivu průmyslové zóny na jednotlivé zvláště chráněné druhy v prvostupňovém rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 2. 2019, č. j. KUUK/23107/2019/ZPZ/ZD-739-NOVE-III, proti němuž žalobce brojil odvoláním ze dne 28. 2. 2019, se značně odlišuje. V tomto rozhodnutí se hodnocení jejího vlivu ve vztahu k jednotlivým zvláště chráněným druhům, s výjimkou střevlíka zlatitého, v jehož případě si opatřil i znalecký posudek AOPK, skutečně nevěnoval. V dalším řízení ovšem správní orgán prvního stupně doplnil podklady pro vydání rozhodnutí o biologické hodnocení, v němž se jeho autor vlivem průmyslové zóny na jednotlivé zvláště chráněné druhy detailně zabýval. V tomto biologickém hodnocení uvedené závěry také správní orgán prvního stupně při svém dalším rozhodování ve věci neopomněl vzít v úvahu, hodnotil je

i v souvislosti s dalšími dříve shromážděnými podklady, a to ve vztahu ke všem zvláště chráněným druhům, které by podle jeho zjištění mohly být průmyslovou zónou ovlivněny.

114. To je jednoznačně patrné ze str. 7 až 10 prvostupňového rozhodnutí, kde se správní orgán prvního stupně detailně zabýval posuzováním vlivu průmyslové zóny ve vztahu ke každému jednotlivému zvláště chráněnému druhu, a nikoliv jen ve vztahu ke střevlíkovi zlatitému. Správní orgán prvního stupně přitom vycházel i z pro tento účel zpracované analýzy v podobě biologického hodnocení, tedy v souladu s požadavkem vysloveným v žalobcem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu z „*nejnovějších odborně relevantních trendů*“. V tomto ohledu tak zcela vyhověl žalobcovu požadavku, který ohledně hodnocení vlivu průmyslové zóny na jednotlivé zvláště chráněné druhy uplatnil v odvolání ze dne 28. 2. 2019.
115. Na tom, že se jednalo o odborné vyjádření, které bylo předloženo osobou zúčastněnou na řízení I), a nikoliv zpracováno na žádost správního orgánu, pak soud neshledává nic závadného. Jak již soud uvedl výše, pokud žalovaný dospěl k závěru, že je biologické hodnocení z hlediska posuzovaných otázek úplné a jeho závěry jsou přesvědčivě odůvodněné, nic nebránilo tomu, aby z něj při svém rozhodování vycházel. Tento podklad zpracovala osoba s potřebnou autorizací dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a nejedná se tedy o dokument, který by si žadatel mohl svévolně upravit pro potřeby svých zájmů, jak implikoval žalobce ve svém odvolání ze dne 28. 2. 2019 (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2023, č. j. 16 A 22/2021-74, bod 28).
116. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně vliv průmyslové zóny na jednotlivé zvláště chráněné druhy vyhodnotil v souladu s biologickým hodnocením jako nulový až mírně negativní nebo jako nulový s tím, že v případě žádného z nich neshledal, že by mohlo dojít k ovlivnění jeho populace, dospěl zcela logicky k závěru uvedenému na str. 12 prvostupňového rozhodnutí, že se jedná o vliv nízký až zanedbatelný.
117. Žalovaný s tímto postupem správního orgánu vyslovil na str. 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí souhlas. Na str. 9 až 10 pak přímo uvedl, že shledává postup správního orgánu prvního stupně, který hodnotil vlivy záměru na jednotlivé druhy v souladu s výsledky biologického hodnocení, jako správný. Na str. 14 poté připomněl, že v rozsudku ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013-38, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v tom smyslu, že při zjišťování veřejného zájmu na realizaci určitého záměru má být mimo jiné postupováno tak, že by se měla zkoumat míra zasažení daných druhů tímto záměrem. K tomu dodal, že v daném případě realizací průmyslové zóny sice dojde k určitým zásahům do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů, ale za dodržení stanovených podmínek nebudou tyto zásahy v takové intenzitě, aby tyto zásahy byly významné. K ovlivnění příznivého stavu zvláště chráněných druhů živočichů nedojde, přičemž naopak může dojít po realizaci náhradních biotopů k jejich rozšíření. Je tedy evidentní, že žalovaný se zcela ztotožnil s postupem i se závěry správního orgánu prvního stupně. Také žalovaný tedy veřejný zájem na ochraně zvláště chráněných druhů posoudil v daném případě jako nízký.
118. Ani soud nemá v tomto ohledu postupu správních orgánů co vytknout, neboť vážením zájmu na ochraně přírody ve vztahu k jednotlivým zvláště chráněným druhům se podle jeho názoru zabývaly v dostatečném rozsahu. Z jejich úvah je pak zřejmé, jak dospěly k závěru o nízkém až zanedbatelném vlivu průmyslové zóny na jednotlivé zvláště chráněné druhy, tedy jinak řečeno, že veřejný zájem na ochraně zvláště chráněných druhů je v posuzovaném případě nízký až zanedbatelný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

119. Jak již soud uvedl výše, na str. 12 prvostupňového rozhodnutí se správní orgán prvního stupně vyjádřil v tom smyslu, že o intenzitě jím vymezených důvodů veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny vypovídá, že míra nezaměstnanosti v Ústeckém kraji v srpnu 2021 dosáhla dle Českého statistického úřadu 5,32 %, v meziregionálním srovnání patří k největším v České republice a z analýzy trhu práce předložené v řízení osobou zúčastněnou na řízení I) vyplývá, že asi 67 % nových pracovních příležitostí, jež by vznikly po vybudování průmyslové zóny, by cílilo na skupinu uchazečů o zaměstnání, která tvoří největší část nepracujících evidovaných ve statistikách Českého statistického úřadu. Je tedy evidentní, že veřejnému zájmu na vybudování průmyslové zóny správní orgán prvního stupně přikládal váhu vyšší než nízkou. V opačném případě by jen stěží poukazoval na to, že její realizace může přispět ke snížení nezaměstnanosti v regionu, který je v tomto směru významně postižen. V takovém případě tudíž nemohl správní orgán dospět k jinému závěru než k tomu, který je obsažen na str. 12 a 16 prvostupňového rozhodnutí, že vzhledem k nízkému až zanedbatelnému ovlivnění jednotlivých zvláště chráněných druhů lze připustit převahu veřejného zájmu na realizaci průmyslové zóny nad zájmem na ochraně těchto druhů. Jak již soud rovněž uvedl výše, žalovaný se v napadeném rozhodnutí s argumentací správního orgánu prvního stupně ohledně naléhavých důvodů veřejného zájmu v plném rozsahu ztotožnil, a tudíž intenzitu čili váhu tohoto veřejného zájmu ohodnotil stejně. Na str. 9 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný vyjádřil k převaze veřejného zájmu na vybudování průmyslové zóny stejně jako správní orgán prvního stupně.
120. Tento závěr správních orgánů považuje soud za srozumitelný, řádně odůvodněný a založený na dostatečně podrobném zhodnocení váhy jednotlivých vzájemně si konkurujících veřejných zájmů, které byly v daném případě správními orgány identifikovány (srov. opět rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 16 A 62/2020, body 25 a 26). Postup, jakým k tomuto závěru dospěly, je také zcela v souladu s příslušnými kroky algoritmu popsaného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 2/2015-251.
121. Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že sociální a ekonomické důvody veřejného zájmu svědčící pro vybudování průmyslové zóny lze považovat za velmi slabé, a proto nepřeváží ani nad slabým zájmem na ochraně zvláště chráněných druhů. Jedná se o pouhé obecné tvrzení žalobce, které není opřeno o žádnou věcnou argumentaci, natož o odkaz na jakékoliv důkazy. Takové obecné tvrzení pochopitelně není způsobilé vyvrátit odlišný závěr správních orgánů, který je založen na úvaze vycházející z konkrétních a podložených údajů o míře nezaměstnanosti v příslušném regionu, její úrovni v celostátním měřítku a očekávaného pozitivního přínosu průmyslové zóny ke zmírnění tohoto bezesporu negativního jevu.
122. Soud je přesvědčen, že závěr správních orgánů není ani v rozporu se závěry, které vyslovil Soudní dvůr EU v rozsudku *Marie-Noëlle Solvay*, sp. zn. C-182/10. Jak je patrné zejména z bodu 77 tohoto rozsudku, Soudní dvůr EU totiž rozhodně zcela nevyloučil, že by vybudování obdobného záměru jako stavba průmyslové zóny nemohlo být za žádných okolností odůvodněno převahou naléhavých důvodů veřejného zájmu sociálního a ekonomického charakteru nad veřejným zájmem na ochranu zvláště chráněných druhů. V nyní posuzovaném případě není pochybností o tom, že průmyslová zóna má vzniknout právě v regionu výrazně negativně poznamenaném nezaměstnaností, že s jejím vybudováním je spojen vznik více než 1 000 pracovních míst a že intenzita veřejného zájmu na ochraně přírody je nízká až zanedbatelná. Za takového stavu věci lze podle názoru

zdejšího soudu okolnost, že záměr osoby zúčastněné na řízení I) má potenciál významně generovat nová pracovní místa v oblasti s vysokou mírou nezaměstnanosti, považovat za natolik naléhavý důvod, který převáží zájem na ochraně přírody. To ostatně připustil ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 7 A 141/2011-55, na nějž žalobce při své žalobní argumentaci odvolával, i Městský soud v Praze, vycházející při přitom právě z rozsudku Soudního dvora EU *Marie-Noëlle Solvay*.

123. V rozsahu vymezeném pátým žalobním bodem tedy soud žalobu důvodnou také neshledal.
124. V rámci šestého žalobního bodu žalobce namítal, že správní orgány nesprávně posuzovaly otázku neexistence jiného uspokojivého řešení. Podle žalobce nesprávně zvažovaly, zda existuje jiné šetrnější řešení, které by umožnilo realizovat záměr osoby zúčastněné na řízení I), místo toho, aby se zabývaly tím, zda existuje takové řešení, které by uspokojilo příslušné důvody veřejného zájmu i zcela jiným způsobem.
125. Soud souhlasí se žalobcem, že z jím v žalobě citovaných částí rozsudku Soudního dvora EU *LSL Tapiola*, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2016, č. j. 7 A 141/2011-55, pokynů k přísné ochraně živočišných druhů podle směrnice o stanovištích, metodického pokynu sekce ochrany přírody a krajiny, jakož i z částí metodického dokumentu ke směrnici o stanovištích, jimiž žalobce podporoval svou argumentaci v odvolání ze dne 28. 2. 2019, na kterou v rámci tohoto žalobního bodu odkazoval, lze dovodit požadavek, aby se ve třetím kroku algoritmu, jenž spočívá v posuzování otázky, zda existuje jiné uspokojivé řešení ve vztahu k posuzovanému záměru, pro který je žádáno o udělení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, správní orgány zabývaly i tím, zda deklarovaný veřejný zájem, který je se záměrem spojován, nelze uspokojit i jiným – z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů šetrnějším – způsobem.
126. Soud se však nedomnívá, že by tento požadavek měl být vykládán tak široce, že by správní orgány byly povinny samy ze své iniciativy aktivně domýšlet veškeré v úvahu přicházející varianty řešení, které by mohly daný záměr nahradit, a tyto při svém rozhodování posuzovat. Právě toho se ve své podstatě svou argumentací v řízení před správními orgány i v řízení před soudem domáhá žalobce.
127. Nic takového nevyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2016, č. j. 7 A 141/2011-55. V něm totiž tento soud žalovanému vytkl, že jeho rozhodnutí neobsahuje vůbec žádnou úvahu „o neexistenci jiného uspokojivého řešení uspokojení veřejného zájmu na vzniku nových pracovních míst“. Takový závěr nelze vyvozovat ani z rozsudku *Tapiola*, na což na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí poukázal také žalovaný. V bodě 51 tohoto rozsudku sice Soudní dvůr EU skutečně konstatoval, že vnitrostátní orgány musí prokázat, že „neexistuje žádné jiné uspokojivé řešení umožňující dosažení sledovaného cíle, v jehož rámci by zároveň byly dodrženy zákazy stanovené ve směrnici o přírodních stanovištích“ – čehož se dovolává žalobce – ovšem v předcházejících bodech 49 a 50 tohoto rozsudku vyložil, že povinnost přesně a náležitě odůvodnit neexistenci jiného uspokojivého řešení umožňujícího dosažení cílů uplatněných na podporu dotčené výjimky vyplývající z čl. 16 odst. 1 směrnice o přírodních stanovištích není splněna, „jestliže rozhodnutí o výjimce neobsahuje žádnou zmínku týkající se neexistence jiného uspokojivého řešení ani neodkazuje na technické, právní a vědecké zprávy, které by v tomto ohledu byly relevantní.“ Právě to také následně v bodech 52 a 53 svého rozsudku vnitrostátním orgánům vytkl. Rovněž z dalších dokumentů citovaných žalobcem tak široký výklad požadavku na posuzování jiného uspokojivého řešení nevyplývá.

128. Podle názoru zdejšího soudu proto není důvod se odchylovat od závěrů, které v této otázce vyslovil v rozsudku ze dne 24. 4. 2018, č. j. 15 A 21/2016-174, byť se týkají dopravních staveb, které jsou svým způsobem opravdu specifické, jak připomínal žalobce v rámci své argumentace k této otázce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a následně i v žalobě. Ani v případě těchto staveb totiž neplatí bezvýjimečně, že by správní orgány nemusely zvažovat jinou variantu řešení záměru, jehož se týká řízení podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jak s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 As 10/2013-38, a ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 180/2015-51, argumentoval na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí žalovaný.
129. Nejvyšší správní soud dokonce i v případě těchto staveb připustil, že by správní orgány měly v tomto řízení zvažovat i jiné řešení, které by mohlo být alternativou k záměru, jehož se řízení o výjimce týká, ovšem pouze za předpokladu, že takový postup je namístě jen tehdy, pokud je alternativní řešení reálně uskutečnitelné a je věrohodně doložen jeho menší dopad na životní podmínky chráněných druhů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40, body 41 a 42). V rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 6 As 17/2020-74, body 51 a 52, pak Nejvyšší správní soud na tento svůj závěr odkázal a doplnil jej v tom smyslu, že povinnost tvrdit a prokazovat existenci takového alternativního řešení má ten, kdo namítá, že toto alternativní řešení by bylo z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů šetrnější.
130. Žalobce přitom v podané žalobě netvrdil, že by v průběhu řízení před správními orgány nějakou reálnou a uskutečnitelnou variantu, která by mohla být alternativou k posuzované průmyslové zóně, představil. Jeho argumentace zůstala jen v obecné rovině a správním orgánům vytýkal „pouze“ to, že se nezabývaly tím, zda existuje takové řešení, které by uspokojilo příslušné důvody veřejného zájmu, ale jen tím, zda existuje jiné šetrnější řešení, které by umožnilo realizovat průmyslovou zónu. Žalobce v podané žalobě také žádným způsobem nezpochyboval správnost a dostatečnost pokladů, z kterých správní orgány při posuzování otázky existence jiného uspokojivého řešení vycházely.
131. Za takového stavu věci považuje soud za dostatečné, pokud správní orgány při posuzování této otázky vycházely zejména ze studie posouzení alternativních lokalit předložené osobou zúčastněnou na řízení I), jejímž prostřednictvím osoba zúčastněná na řízení I) dokládala, že v rámci Ústeckého kraje není k dispozici jiná vhodná lokalita pro umístění jejího záměru, a samy iniciativně nevyhledávaly další možné způsoby uspokojení veřejného zájmu spojeného s jeho realizací, jež by jeho výstavbu vůbec nezahrnovaly.
132. Soud proto nemá ani důvod cokoli vytýkat závěrům vysloveným na str. 12 a 16 prvostupňového rozhodnutí. Zde správní orgán s odvoláním na toto posouzení konstatoval, že z provedeného průzkumu konkrétních ploch typu brownfield a průmyslových zón v Ústeckém kraji vyplynulo, že není k dispozici jiná vhodná lokalita, kde by mohla být umístěna průmyslová zóna typu odpovídajícímu záměru osoby zúčastněné na řízení I), čímž byla doložena neexistence jiného uspokojivého řešení, s nimiž se, jak je patrné ze str. 9 a 11 až 13 napadeného rozhodnutí, ztotožnil také žalovaný.
133. V rozsahu vymezeném šestým žalobním bodem tedy soud žalobu důvodnou rovněž neshledal.
134. V rámci sedmého žalobního bodu žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že vzhledem k tomu, že ze správního spisu vyplývá, že v lokalitě dotčené umístěním průmyslové zóny občas hnízdí tři zvláště chráněné druhy

ptáků, měl správní orgán v řízení postupovat tak, že osobu zúčastněnou na řízení I) poučí, že výjimka, o kterou žádá, musí zahrnovat i tyto druhy, a pokud by svou žádost odpovídajícím způsobem nerozšířila, měl ji zamítnout proto, že povolit výjimku pro neúplný výčet dotčených druhů nelze. V této souvislosti žalobce také vytýkal žalovanému, že se nezabýval otázkou pravděpodobnosti nepravidelného výskytu oněch zvláště chráněných druhů v této lokalitě ani vhodnosti lokality pro jejich občasné hnízdění.

135. Žalobce v této souvislosti na str. 8 a 9 odvolání ze dne 14. 8. 2022 namítal, že v podání ze dne 23. 2. 2022 poukázal na to, že podle biologického hodnocení byli v roce 2018 na dotčené lokalitě zastiženi jedinci druhů krutihlav obecný a pěníce vlašská při hnízdění a v roce 2020 zde byl zaznamenán zpěv samce slavíka obecného. Proto v tomto podání vyjádřil přesvědčení, že žádost o výjimku by měla být rozšířena i na tyto druhy, jelikož biotopy zvláště chráněných druhů je nutné chránit i v případě, že se v daném místě chráněný druh vyskytuje jen příležitostně. V návaznosti na uvedené žalobce ocitoval reakci správního orgánu prvního stupně na tuto jeho argumentaci v prvostupňovém rozhodnutí, z níž vyplynulo, že správní orgán prvního stupně odmítl akceptovat návrh žalobce na rozšíření předmětu řízení o jím uváděné zvláště chráněné druhy s tím, že předmět řízení je plně v dispozici osoby zúčastněné na řízení, a že ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by se tyto zvláště chráněné druhy v místě aktuálně vyskytovaly. K tomu žalobce uvedl, že tyto úvahy správního orgánu prvního stupně považuje za mylné. Žalobce nenavrhoval, aby správní orgán prvního stupně předmět řízení sám rozšířil. O rozšíření měla podle jeho názoru požádat osoba zúčastněná na řízení I), o čemž jí měl správní orgán prvního stupně poučit. Na podporu své argumentace dodal, že z rozsudku *Tapiola* vyplývá, že místa odpočinku a rozmnožování jsou chráněna i v případě, že se daný druh na lokalitě aktuálně nenachází, a že z rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2019, č. j. 15 A 60/2017-67, je nutno dovodit, že k povinnosti obstarat si povolení ve smyslu ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny postačuje pouhá eventualita zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu. Poté žalobce uzavřel, že pokud by osoba zúčastněná na řízení po poučení žádost o příslušné zvláště chráněné druhy nerozšířila, měl správní orgán prvního stupně žádost zamítnout. Vydat výjimky z ochrany pro neúplný výčet dotčených druhů nelze, neboť existuje-li nejistota, zda žadatel získá všechny potřebné výjimky, a tedy že bude moci záměr realizovat, nelze akceptovat jím tvrzené přínosy záměru pro veřejné zájmy.
136. Žalovaný se vypořádáním této námitky zabýval na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Zde s odkazem na zjištění obsažená v biologickém hodnocení konstatoval, že krutihlav obecný a pěníce vlašská nebyli v roce 2020 v lokalitě průmyslové zóny nalezeni a není předpokládán ani negativní vliv průmyslové zóny na oba tyto zvláště chráněné druhy. Rovněž s odkazem na biologické hodnocení poukázal na to, že v případě slavíka obecného byl sice v roce 2020 v lokalitě zastižen jeden zpívající samec, avšak vliv průmyslové zóny na tento zvláště chráněný druh je předpokládán nulový. Dále se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce, že je potřeba chránit biotop zvláště chráněných druhů i v případě, kdy se daný druh v místě aktuálně nevyskytuje. To odůvodnil tím, že v opačném případě by se muselo řízení o výjimce týkat všech zvláště chráněných druhů, jimž by jen potenciálně mohla vyhovovat příslušná lokalita a ve vztahu ke všem těmto zvláště chráněným druhům by pak musela být výjimka udělována. Žalovaný tedy jinak řečeno dospěl k závěru, že řízení není potřeba o další chráněné druhy rozšiřovat, pokud se v dané lokalitě nevyskytují.
137. Žalovaný se sice při vypořádání této žalobcovy námitky skutečně přímo nezabýval tím, jaká je pravděpodobnost nepravidelného výskytu uvedených zvláště chráněných druhů v této

lokalitě ani vhodností lokality pro jejich občasné hnízdění, to mu však nelze důvodně vytýkat. Jeho vlastní názor, který v rámci vypořádání žalobcovy odvolací námitky formuloval a který postavil proti názoru žalobce, je totiž založen na úvaze, že pokud se určitý zvláště chráněný druh v určité lokalitě nevyskytuje, řízení o výjimce se jej ve vztahu k této lokalitě netýká. Otázkou potenciality jeho výskytu se tak logicky v rámci této úvahy nezabýval. Žalobce přitom ve své odvolací námitce neuvedl nic, z čeho by mohl žalovaný dovozovat, že žalobce spatřuje nesprávnost postupu správního orgánu prvního stupně i v tom, že jeho rekce na příslušnou část žalobcova podání ze dne 23. 2. 2022 nezahrnovala také zodpovězení otázky, jaká je pravděpodobnost nepravidelného výskytu oněch tří zvláště chráněných druhů v lokalitě průmyslové zóny. Pokud tedy žalobce takovou argumentaci v odvolací námitce neuplatnil, žalovaný na ni nemohl reagovat.

138. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že se žalovaný opomněl zabývat příslušnou žalobcovou odvolací námitkou. Vzhledem k jejímu obsahu pak považuje vypořádání žalobcovy odvolací námitky v tom rozsahu, v jakém k němu přistoupil žalovaný, za zcela dostačující.
139. Ani v rozsahu vymezeném sedmým žalobním bodem tedy soud žalobu důvodnou neshledal.
140. Osoba zúčastněná na řízení I) v závěru svého vyjádření zpochybnila, zda žalobce podanou žalobou skutečně sleduje zájmy ochrany přírody. Podle jejího názoru nelze vyloučit, že by se mohlo jednat spíše o prostředek, jímž se snaží zablokovat výstavbu průmyslové zóny. Pokud by tomu tak bylo, navrhla, aby soud žalobu zamítl, protože se mýlí se samotným předmětem řízení, jímž má být ochrana přírody a krajiny. Soud pro takový postup důvody neshledal. V rozsudku ze dne 14. 5. 2013, č. j. 9 As 156/2012-30, se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce vyjádřil v tom smyslu, že případné snahy určitých subjektů, jimž přísluší účastenství v řízení podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, fakticky mařit průběh příslušného řízení a bez věcného důvodu řízení prodlužovat s cílem zabránit realizaci záměru, ačkoli pro to nejsou z pohledu zájmů ochrany přírody a krajiny věcné důvody, není možné považovat za legitimní. O takový případ se však podle přesvědčení soudu v právě projednávané věci nejedná. Žalobce je spolkem, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny. Z tohoto titulu je účastníkem řady soudních řízení. Svou aktivitu tedy v žádném případě neomezuje pouze na řízení, které se týká stavby průmyslové zóny, o jejíž realizaci usiluje osoba zúčastněná na řízení I) [srov. řízení vedená před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 96/2014, 15 A 60/2017, 16 A 62/2020, 16 A 11/2022, 16 A 17/2022, 16 A 11/2022, 16 A 11/2022, 16 A 42/2022 a před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 139/2016]. V průběhu tohoto ani dalších řízení vedených před správními soudy přitom dosud nevyšly najevo takové okolnosti, z nichž by bylo možno usuzovat, že žalobce svá práva uplatňuje účelově s cílem naznačeným osobou zúčastněnou na řízení I). Soud proto neshledal žádný důvod k tomu, aby se podanou žalobou odmítl zabývat s poukazem na zákaz zneužití práva, a odebral tak žalobci možnost věcného posouzení jeho žalobní argumentace.
141. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť má za to, že soudem vytčené vady může napravit v rámci odvolacího řízení sám

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

žalovaný (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106, publ. pod č. 1456/2008 Sb. NSS).

142. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozsudku povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 000 Kč odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady řízení žalobce před vyhlášením rozhodnutí ve věci nevyčísil a ani z obsahu soudního spisu žádné další žalobcovy náklady nevyplývají.
143. Výrok III. tohoto rozsudku o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, nemá žádná z nich právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. července 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..